XXVII. évfolyam. 6. szám Ára: 1,80 Ft 1971. február 11.

Ludas Matyi

– Kartársak, igyunk a harc sikerére!

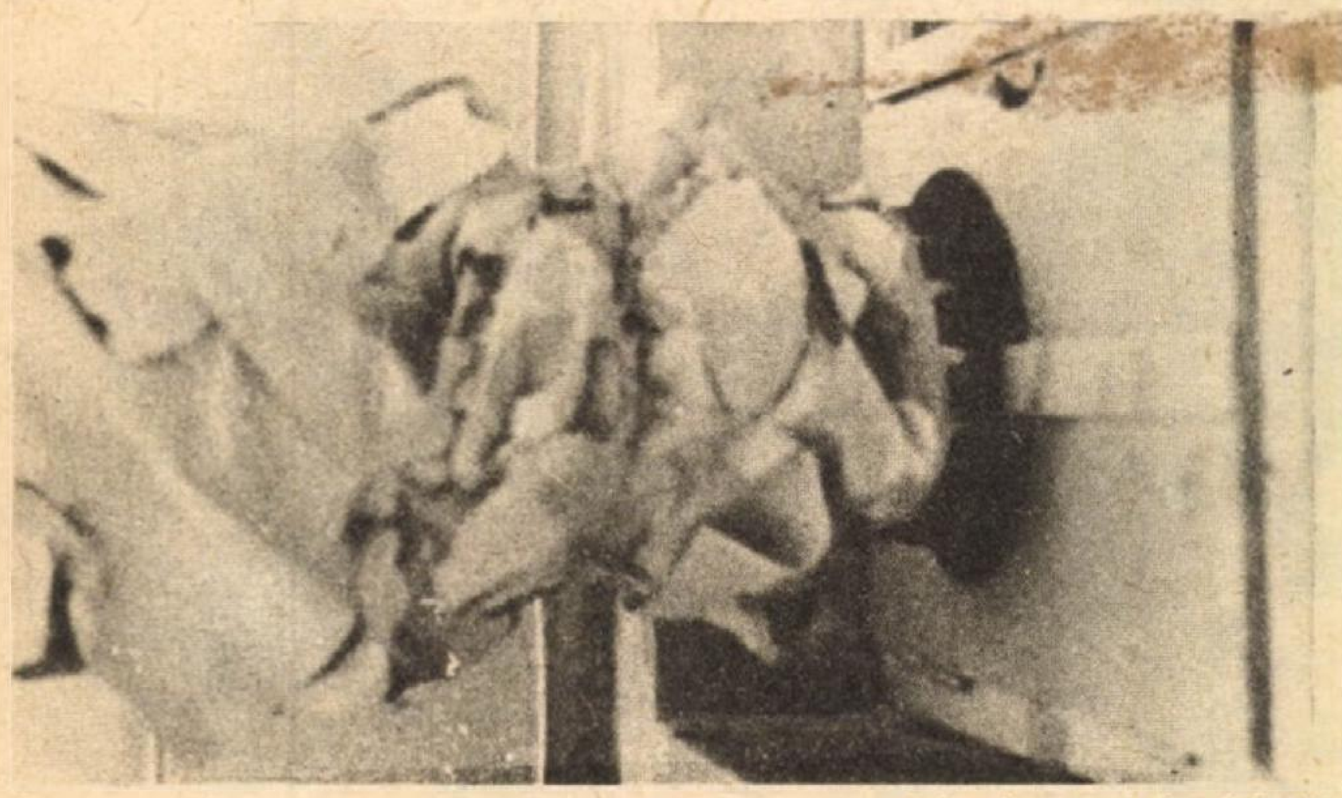
(Revünk a 8–9. oldalon)

KEDVES LUDAS!

MIKOR KELL EGY TÉMÁRA FELFIGYELNI?

Az Országos Műszaki Könyvtár néhány földszinti munkaszobájába légkondicionáló berendezést szereltek be. A vaskos cső a 2-es számú szobán áthaladva, az ablakon át távozik a szabadba. Az ablaküveget ezen a helyen pléhlemezzel pótolták, ám a lemezbe jóval nagyobb kört vágtak, mint amekkora a cső átmérője, így jókora hézag maradt, amelyen át vígan befújt a téli szél a helyiségbe. Akkor a házi asztalosműhelyben készítettek az ablakra egy védő falemezt, s a hézagokat betömték filccel. A szél már nem fújt be, a szobában mégis hideg volt. A vaskos cső, amelyben nagy tömegű hideg levegő cirkulál, erősen hűti a szobát. A csövet ugyanis szigetelni kellett volna, de erről valahogyan megfeledkeztek. Jobb megoldás híján ekkor csomagolópapírokkal bebugyolálták a csövet, s azóta is úgy pompázik...

(Bánréti Zoltán felv.)

Az említett szobában éppen a könyvtár *témafigyelő* szolgálata működik. Az a feladatuk, hogy a hazai és külföldi szakkönyvekben, folyóiratokban figyelemmel kísérjék egy-egy műszaki téma irodalmát, felhívják a figyelmet a legújabb, legkorszerűbb műszaki megoldásokra.

Jó lenne, ha a figyelendő témaként kiadnák ennek a csoportnak a légkondicionáló csövek szigetelését is. Nagyon-nagyon keveset értek a műszaki dolgokhoz, de az az érzésem, hogy a csövek szigetelésére kell lennie jobb s alkalmasabb anyagnak a csomagolópapírnál...

***

A könyvtár egyik dolgozója ezt a panaszt házon belül már többször szóvá tette, nem sok eredménnyel. Ekkor hozzánk fordult panaszával. Fotós kollégámmal együtt elmentünk a helyszínre, hogy ott győződjünk meg a valóságról. Munkánk zavartalanabb elvégzése érdekében szerettük volna megőrizni az „inkognitónkat", ám ez nem sikerült.

Úgy látszik, minket is *témának* tekintettek, mert rögtön *felfigyeltek* ránk. Előbb egy hölgy jött be, kétszer is egymás után, majd egy alacsony, bajuszos férfi. Ő rögtön kérdőre is vont bennünket: kik vagyunk, honnan jöttünk, mit akarunk? Mi már éppen indulóban voltunk, szerettünk volna feltűnés nélkül távozni, épp ezért a nekünk szegezett kérdésre megpróbáltunk kitérő választ adni. Ám az illető ellentmondást nem tűrő hangon közölte velünk, hogy ő ott a csoportvezető, neki mindenről tudnia kell.

Javasoltam, menjünk fel a főigazgatóhoz, ott majd mindent elmondok, s ott ő is megtudhatja, amire kíváncsi. A csoportvezető ezután bevitt egy szobába, egy alacsony, köpcös kidefiú elé. Én úgy tudtam, hogy a könyvtár főigazgatója egy törékeny, kedves asszony. Így megváltozott volna? — tűnődtem magamban. Csakhamar kiderült, hogy a köpcös férfiú az osztályvezető. Megmondtam a nevemet, azt is, honnan jöttem. Sőt azt is, hogy nekem az osztályvezetővel semmi közölni valóm sincs, én a főigazgatóval kívánok beszélni. Erre az osztályvezető felszólított, hogy akkor hagyjam el a szobáját. Azt a szobát, ahova én be sem akartam menni...

A főigazgató asszonnyal és a beruházási osztály vezetőnőjével öt perc alatt — barátságos és megértő légkörben — sikerült az ügyet rendeznünk. Megígérték, hogy hamarosan szigetelni fogják az ominózus csövet, papír helyett üveggyapottal. És arról is biztosítottak: az is *elszigetelt* jelenség, ahogyan velünk a csoportvezető és az osztályvezető viselkedett. Magatartásukért elnézést kértek — helyettük is.

Voltaképpen jó dolog az, ha egy csoport- vagy osztályvezető felfigyel a beosztottak panaszaira. De ne így, s főként ne csak akkor, amikor már másoknak kénytelenek panaszkodni.

Radványi Barna

HA RÖVID A NADRÁGOD...

December közepén vettem a XXII. kerületi gyönyörű, új áruházban egy pizsamát, 175 forintért. Az első mosás után az anyag összement, és a pizsama nadrágja rövid lett. Visszavittem az áruházba, de nem cserélték ki, mondván, hogy én azt már kimostam. (De csak a mosásban derült ki, hogy az anyag összeugrik!) Adtak ellenben egy jó tanácsot: vágjak le a kabát ujjából, s azzal toldjam ki a nadrág szárát. Megköszöntem a tanácsot, de nem tartottam be. Érzésem szerint, kell erre jobb megoldásnak is lennie!

Pesti Tiborné
Budapest

BUDAPESTI JÁTÉKOK

Kalandos sorsom a minap a budapesti Csaba utca kilences számú házának legfelső, harmadik emeletére vitt. Három lakásban is gyászos hangulatot találtam. A mennyezetről öklömnyi csöppekben hulltak a könnyek, amelyekkel a

tetőn haldokló hótömeg az ifjúságát siratta. Az emelet úgy festett, mintha a lakásokat egy őrült popszobrász bérelte volna ki, használt konyhaedény-kiállítás céljaira. Az aláfestő zene egy még ma sem egészen befejezett szimfónia volt vájdlingra, fazékra, vödörre és hólérre. A lakók lóugrásban közlekedtek szobáikban, és társasjátékot játszottak: annak, akit három vakolattalálat ért, zálogot kellett adnia. A zálogkiváltáskor persze csillagot kellett nézni, de ehhez elég volt a plafon felé pillantani. Egy idő múltán új játékot eszeltek ki: akire nem esett vakolat, annak kellett föltárcsáznia a XII/1-es HKI-kirendeltség irodáját, s meghallgatnia a reklamációért viszonzásul kapott, dús fantáziáról és nagy nyelvi leleményről tanúskodó válaszokat. A játék abszolút győztese az lett, akivel higgadtan csupán annyit közöltek, miszerint ilyen esetben célszerű edényeket helyezni a beázás helye alá.

Ami engem illet, e szellemes megoldást nemcsak hogy kielégítőnek, hanem — kereken kimondom — tökéletesnek tartom. Soraimat is csak azért adom itt közre, hogy ha netán

másutt is életveszélyes beázásra ébrednének a lakók, ne reklamáljanak, ne zúgolódjanak: rakják tele padlójukat vájdlinggal, és játsszanak. Ez legalább elűzi a fagyos hétköznapok unalmát.

T. Gy.

KURTA A SZERELVÉNY

A Budapest és Veresegyház között közlekedő személyvonat szerelvényét jó két évvel ezelőtt megkurtították, s azóta rendszeresen csak öt kocsiból állott. A MÁV, úgy látszik, még ezt is hosszúnak találta, mert ebben az évben az amúgy is rövid szerelvényből még egy kocsit elcsíptek.

Számtalanszor előfordul, hogy már induláskor, a Nyugati pályaudvaron is állnak az utasok, pedig a nagy tömeg még csak ezután, Rákospalota-Újpest állomáson száll fel. Visszafelé ugyanez a helyzet: többnyire már Veresegyházon megtelnek a kocsik, a további állomásokon alig tudnak az utasok felpréselődni.

Ha már a 20 kilométeres utat csigalassúsággal, egy teljes óra alatt teszi meg a vonatunk, legalább elviselhető, emberi körülmények között szeretnénk utazni!

Leszák Vilmos
Veresegyház

CSERÉPKÁLYHA

A múlt év augusztusában megrendeltünk a romhányi cserépkályhagyárban egy középméretű kályhához való csempét és samott-téglát. Rendelésünket feljegyezték és azt mondták, hogy októberben megkapjuk a kályhát. Kértük, hogy minél előbb, mert két kisgyermekünk van. Az ügyintéző még rá is írta a megrendelésre, hogy sürgős. Eljött az október, elmúlt a november, de a kályhát nem küldték. Aztán írtunk egy sürgető levelet, amire azt a választ kaptuk, hogy rendelésünket december 31-ig vették fel, és majd értesítenek, hogy mikor mehetünk a kályháért. Már elmúlt a december, sőt a január is, de cserépkályhánk még mindig nincs!

Kökény Károly
Rád, Pest megye

A CÍMZETT VÁLASZOL

Intézkedtünk, hogy Ihász vasúti megállóhely várótermébe a padokat visszahelyezzék, és a helyiséget rendszeresen fűtsék. A mulasztókat felelősségre vontuk.

Németh Sándor
oszt.-vez.
MÁV Szombathelyi Igazgatóság

A „Pest-budai postaládák" címmel megjelent közleményben foglaltakat megvizsgáltam. A gyűjtőjáratok általában menetrendszerűen közlekednek. Ám előfordul az, hogy egy-egy gyűjtőt gépkocsihiba, sofőrhiány vagy a kedvezőtlen időjárási viszonyok miatt elmarad. A posta, minden rendelkezésére álló eszközzel, iparkodik a levélszekrények pontos időben történő ürítését biztosítani, ez azonban, a fenti okok miatt, nem mindig jár sikerrel. A budapesti levélgyűjtési rend jelenleg átdolgozás alatt van. Az új módszer eredményei év végére várhatóak.

Darabos Sándor
ig. h.
Budapesti Postaigazgatóság

Köszönjük Sz. J. olvasójuknak, hogy a Ludasban is szóvá tette a kórházunk előtti úttest állapotát. A cikk után újból felkerestem a KPM helyi kirendeltségét, ahol ígéretet tettek arra, hogy a városi tanács tavalyi megrendelése alapján a szükséges munkát sürgősen elvégzik.

Kopcsándi Sándor
műszaki ügyintéző
Pápai Városi Kórház

A HOSSZÚ ÉLET TITKA

Végre fölfedezték a hosszú élet titkát! Nem orvosok ugyan, hanem az igazságszolgáltatás képviselői. Mint az UPI-hírügynökség jelenti az amerikai Woodstockból, egy Mark Smith nevű 21 éves fiatalembert két gyilkosságért William H. Carrol bíró 398 évi börtönre ítélt. Eszerint Smith 2368-ban szabadul, hacsak közben kegyelmet nem kap, és el nem engednek büntetéséből néhány évet. Helyes lenne természetesen, ha a woodstocki bíróság közkinccsé tenné a hosszú élet titkának megfejtése terén elért figyelemre méltó eredményeit.

Igaz, hogy ezek az eredmények eltörpülnek egy madridi bíróság kutatásai mögött. Ugyancsak az UPI jelentése szerint az ügyész négy vádlottra összesen 18 710 év büntetés kirovását kérte. A négy vádlottat csalással vádolják, 765 személynek adtak el nem létező lakásokat. Minden vádlottra több mint 4677 évi börtönbüntetés esik.

Mindkét hír élénk feltűnést keltett igazságügyi és gerontológiai körökben.

A LENMAGLISZT

Gyula bácsi, a kis község patikusa már a hatvanadik esztendejét is átlépte, de nem megy nyugdíjba. Az egyik napfényes tavaszi délelőtt három maszatos képű gyerek kopogtatott be hozzá. Az első gyerek tisztelettel előadta kérését:

— Gyula bácsi, tessék adni 2 forintért lenmaglisztet.

Az öreg betopog a raktárba, felállít egy létrát, felmászik rajta, leemel egy 10 literes üveget, lehozza. Kimegy a nagy üveggel a patikába, kiméri a lenmaglisztet. Visszatopog, fel a létrán, visszateszi az üveget, lejön, vissza a létrát a bal sarokba, s újra kijön. Becsomagolja a lenmaglisztet, átadja a gyereknek, a 2 forintot átveszi tőle.

— Te mit kérsz, öcsi? — kérdi a másik gyerektől.

— Én is kérek 2 forintért lenmaglisztet.

Gyula bácsi most már óvatos. Megkérdi a harmadik gyerektől:

— Te is 2 forintért kérsz lenmaglisztet, kiskomám?

— Nem! — hangzik a megnyugtató felelet.

Gyula bácsi megnyugszik, betopog újra a raktárba. Elő a létrát, felmászik, le az üveget, kiméri, vissza az üveggel, le a létráról, vissza a létrát, kijön, becsomagolja az árut, átveszi a pénzt.

— Te mit kérsz, öcsi? — fordul a harmadik gyerekhez.

— Én csak 1 forintért kérek lenmaglisztet.

Dénes Géza

ÉREMGYŰJTEMÉNY

Tót Gyula rajza

Arany Birka-díj államfői bölcsességért

Papadopulosz-díj a demokratikus szabadságjogok ellen kifejtett tevékenységekért

A Nagy-Ahránd-érem NATO-tábornokoknak

Közel-keleti becsületrend ENSZ-diplomatáknak

Szolgálati emlékérem

A kemény Gumibot-rend, nyugatnémet rendőröknek

Diplomáciai Túsz-díj, Dél-Amerikába akkreditált nagykövetek részére

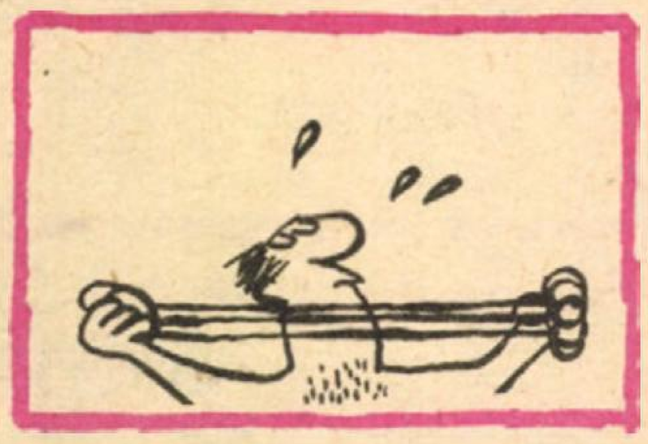
A gyémántkereszttel ékesített Nixon-Béke-díj

Útvonal-kór

Az orvostudomány — B. esetében — csődöt mondott. A legjobb orvosok sem tudtak rájönni arra: mitől ideges? Boldog családi életet élt, anyagi gondjai nem voltak, a kollégák szerették, a főnöke elismerően nyilatkozott róla.

De mitől ideges?

Reggel tornázott, uszodába járt, esténként jógázott. Tehát sportszerű életet élt. Nem ivott, nem

dohányzott, és az evést sem vitte túlzásba, sőt, mondhatnám azt is, hogy tudományosan táplálkozott.

Az orvosok a fejüket csóválták és hümmögtek, és latin szavakat mormoltak, de hogy mitől ideges B., azt nem tudták megmondani. Andaxint írtak fel neki és Noxiront, hogy aludni tudjon, de az orvosságok nem sokat használtak.

Sajnáltam B.-t és nyugtalanított az állapota. Éppen ezért alaposan kifaggattam: rendben van-e a nemi élete? Nincsenek-e elfojtott vágyai? Még az álmait is kielemeztem, de hiába: nem lettem okosabb. Továbbra sem értettem, miért ideges B., miért olyan nyugtalan, izgatott, elkeseredett és olykor dühös, ingerült? Én is értetlenül álltam előtte, nemcsak az orvostudomány.

Néhány héttel később mégis megoldottam a rejtélyt. Mint minden nagy felfedezés, ez is a véletlen szülötte. Egy napon meghívott magához, és együtt tettük meg az utat hazafelé. És akkor — séta közben — rájöttem, mi az oka B. idegességének: az útvonal. Vagyis útvonalkórban szenved.

Hogy ez mit jelent? Mindjárt elmagyarázom. Azon az útvonalon, amelyen reggel a hivatalába és este hazafelé megy, több elegáns üzlet található. Az egyik elegáns üzlet kirakatában láttam egy gyűrűt, 300 ezer forintért, egy briliánsokkal kirakott tökgyalut 400 ezer forintért és egy XIII. századbeli vasalódeszkát, 24 karátos aranyból, 500 ezerért.

De ez még semmi!

Ugyanezen az útvonalon található egy elegáns szűcsüzlet, amelynek a kirakatában egy 64 ezer forintos bundát fedeztem fel és egy tyütyüke stólát, 100 ezerért. Csak úgy mellékesen jegyzem meg, hogy a tyütyüke nagyon ritka prémes madár, főleg a Déli-sarkon él, és a bundája nagyon értékes. A tyütyükevadászok, ezek a mindenre elszánt, bátor emberek, örülnek, ha évente egy tyütyükét fognak.

De ez még semmi!

Séta közben — ugyanezen az útvonalon — megpillantottam egy női divatszalont is, amelynek a kirakatában a következő holmik láthatók: valódi arannyal átszőtt pizsama, hermelin palásttal, 70 ezer forintért, igazgyöngyökkel díszített bevásárló szatyor, 400 ezerért (aki kettőt vesz, jelentős árengedményt kap) és egy három kilométer hosszú sál, arany csengőkkel, ezüst rojtokkal, 180 ezerért.

Mire hazaértünk, már biztos voltam a dolgomban. B. azért ideges, mert naponta kétszer — reggel és este — megteszi ezt az utat. Naponta kétszer megnézi ezeket a kirakatokat, még ha nem is áll meg előttük bámészkodni. Séta közben öntudatlanul is rögzíti agyában a kirakatban látható árakat. Ismétlem: öntudatlanul, mert B.-nek esze ágában sincs megvenni ezeket a holmikat. Az agya azonban lefotografálja az árakat, és a tudata alatt elindul egy idegi folyamat, amelynek az a végeredménye, hogy ideges lesz, ingerült és veszekedős.

A diagnózis megállapítása után azt javasoltam B.-nek, hogy ezentúl menjen más útvonalon, akkor nem lesz olyan ideges.

— Más útvonalon? — kérdezte csodálkozva B. — Miért?

— Nem magyarázhatom meg — feleltem titokzatosan —, de próbáld ki!

B. kipróbált egy másik útvonalat, és néhány nap alatt rendbe jött. Nyugodt, derűs, kiegyensúlyozott ember lett belőle. S mindezt nekem köszönheti. Nekem! Az útvonal-kór felfedezőjének!

Áldassék érte a nevem!

Az áldásokat erre a névre kérem: **Mikes György**

FELNŐTTEK A GYEREKEK

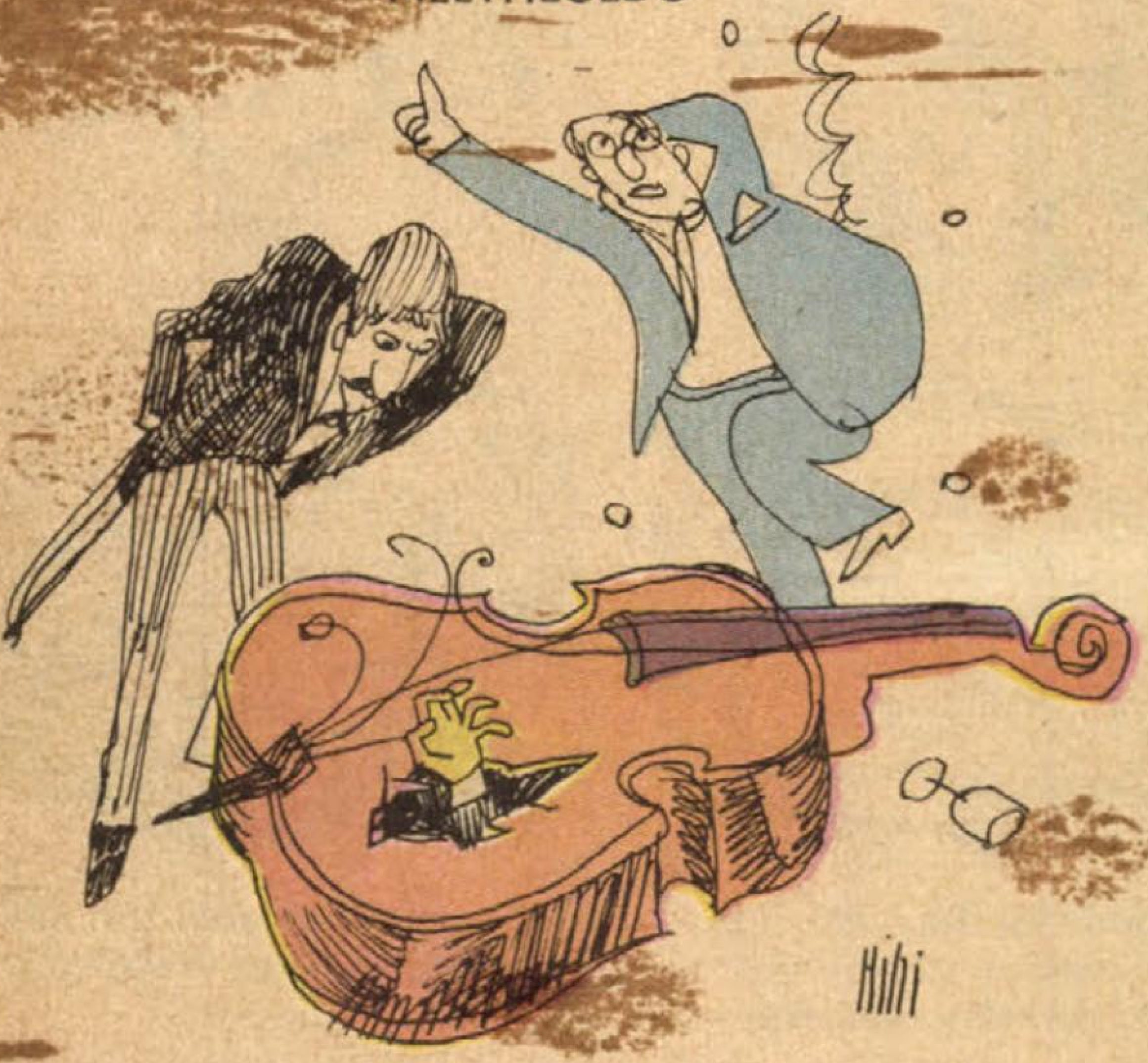
Az első bálozó szülők

VIGASZ

– Ezt a süteményt a kollégák küldik. A prémiumból vették, amit helyetted kaptak...

MÉLYHEGEDŰ

LÉGKÖRSZENNYEZÉS

ÜGYELET A ZEBRÁNÁL

NEM KÖNNYŰ...

— Nem nyugtalan a lelkiismerete?

— Miért lenne nyugtalan?

— Két kis gyerekét máról holnapra elhagyta.

— Én csak a feleségemet hagytam el, Verácskát.

— És a gyerekek nála maradtak...

— Mi mást tehettem volna? Ica nem akart tovább várni. Azt mondta, vagy ő, vagy a feleségem.

— Erre hozzá költözött.

— Nem volt ez olyan könnyű. A feleségem nem tudott volna két gyereket felnevelni a keresetéből. Egy ezrest adtam neki havonta.

— Mit szólt ehhez Ica?

— Nagyszerű asszony. Azt mondta, én vagyok fontos neki, nem a pénzem. A fizetésemből ezerötszáz forintom marad, Ica még kétezret keres hozzá, megélünk, és a gyerekeim sem nélkülöznek.

— Ica valóban nagylelkű asszony. És Verácska beleegyezett a válásba?

— Ez sem volt olyan könnyű. Nem akart válni. Csak akkor kapott észbe, amikor elköltöztem hazulról, és nem fizettem tartásdíjat.

— Lefoglalták a fizetését.

— Arra nem volt idejük. Kiléptem a vállalattól, és fél év is eltelt, mire az új munkahelyemen utolértek. Akkor innen is kiléptem. Végül is Verácskám önszántából beleegyezett a válásba, és én Icáé lettem. Öt évvel volt fiatalabb Verácskánál.

— És miért vált el Icától?

— Ez sem volt könnyű. Amikor megszületett a gyerekünk, Ica nem bírta elviselni, hogy majdnem a fele fizetésem rámegy az első házasságomra. Tudja, milyenek az asszonyok...

— Aztán megismerkedett Ibikével?

— Igen, akkor került a vállalathoz. Tíz évvel volt fiatalabb Icánál. A kedves, érdeklődő teremtés megérezte a gondjaimat és megsimogatta a fejemet. „Sajnálom magát, Sándorka — vigasztalt gyengéden —, de ezen lehet segíteni, ha én is olyan szimpatikus vagyok magának, mint

amilyen maga nekem..."

— És segítettek, otthagyta Icát.

— Ez sem volt könnyű. Megint egy válás, nem csekélység. Az apai érzelmek és a többi. Tudja, hogy van ez...

— Tudom, de végül mégiscsak elváltak.

— Ibike nagyvonalú volt. Azt mondta, fizessek Icának havi nyolcszázat, ő nem sajnálja, nekem még mindig marad havi hétszáz forintom. Egyelőre megélünk az ő keresetéből.

— És később?

— Minden nő egyforma, Ibike is egyre nyugtalanabb lett. Azt mondta, mit kezdjen az én havi hétszáz forintommal, ő nem vállalhatja két sikertelen házasságom terheit, életfogytiglan. Már az idegösszeomlás szélén áll. Akkor otthagytam a vállalatot, és elmentem segédmunkásnak. Az hiánycikk. Azóta hol itt dolgozom egy hétig, hol ott. Van úgy, hogy csak egy-két napra kisegítek. Három-négyezer forintot is megkeresek havonta.

— Ebből legalább kétfelé is fizetheti a gyerektartást.

— Hogyan fizethetném? Ha egyszer nincs állandó munkahelyem...

— De van állandó jó keresete.

— Nekem egy állandó Ibolykám van. Minden keresetemet elszedi tőlem, az utolsó fillérig. Még a borravalót is. Ismerheti a nőket...

— Nem sajnálta otthagyni a vállalatot, a fix állást, a hivatalt?

— Ez sem volt könnyű, de hát a közösségi tudat... Mint segédmunkás mégiscsak jobban használ hatok a népgazdaságnak...

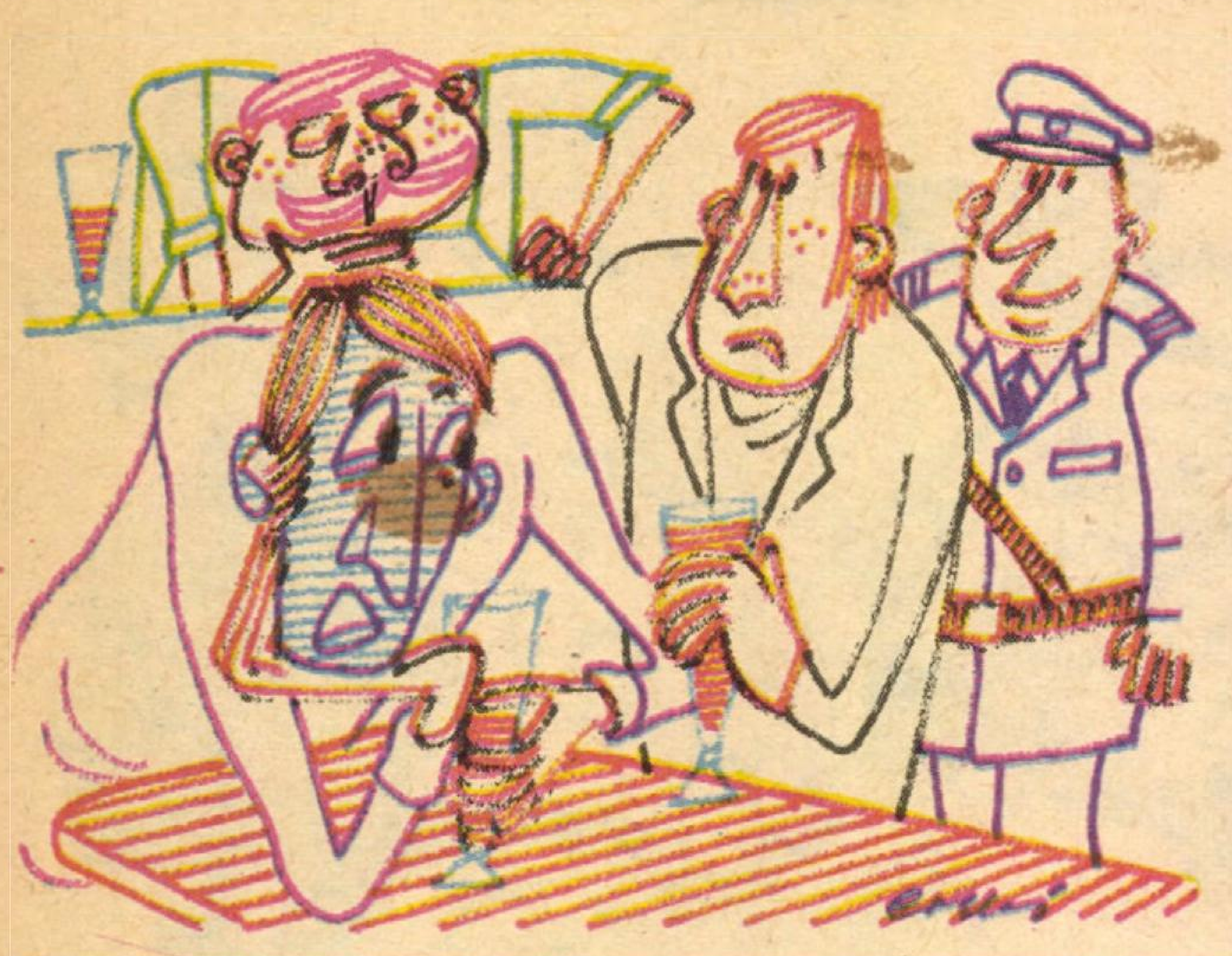
Földes György

SZINES TÉVE

– Már megint Vasarely!

ITALBOLTBAN

– Te miért kékülsz?
– Megfogott az első tavaszi Kék Fény!

SZIGORÚ EDZŐ

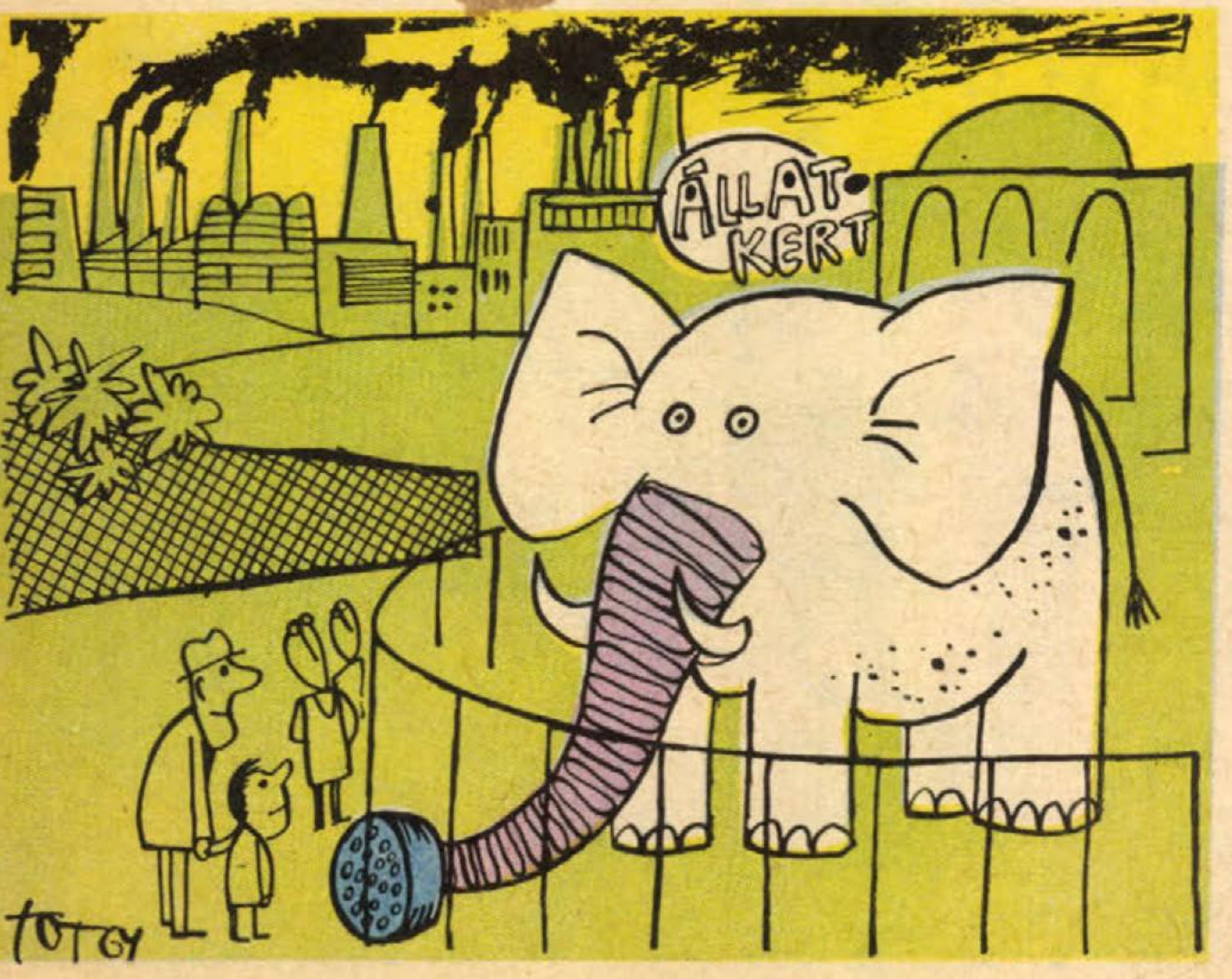
– Maga már megint lazsál a hótakaró alatt!

JÓ ELADÓ

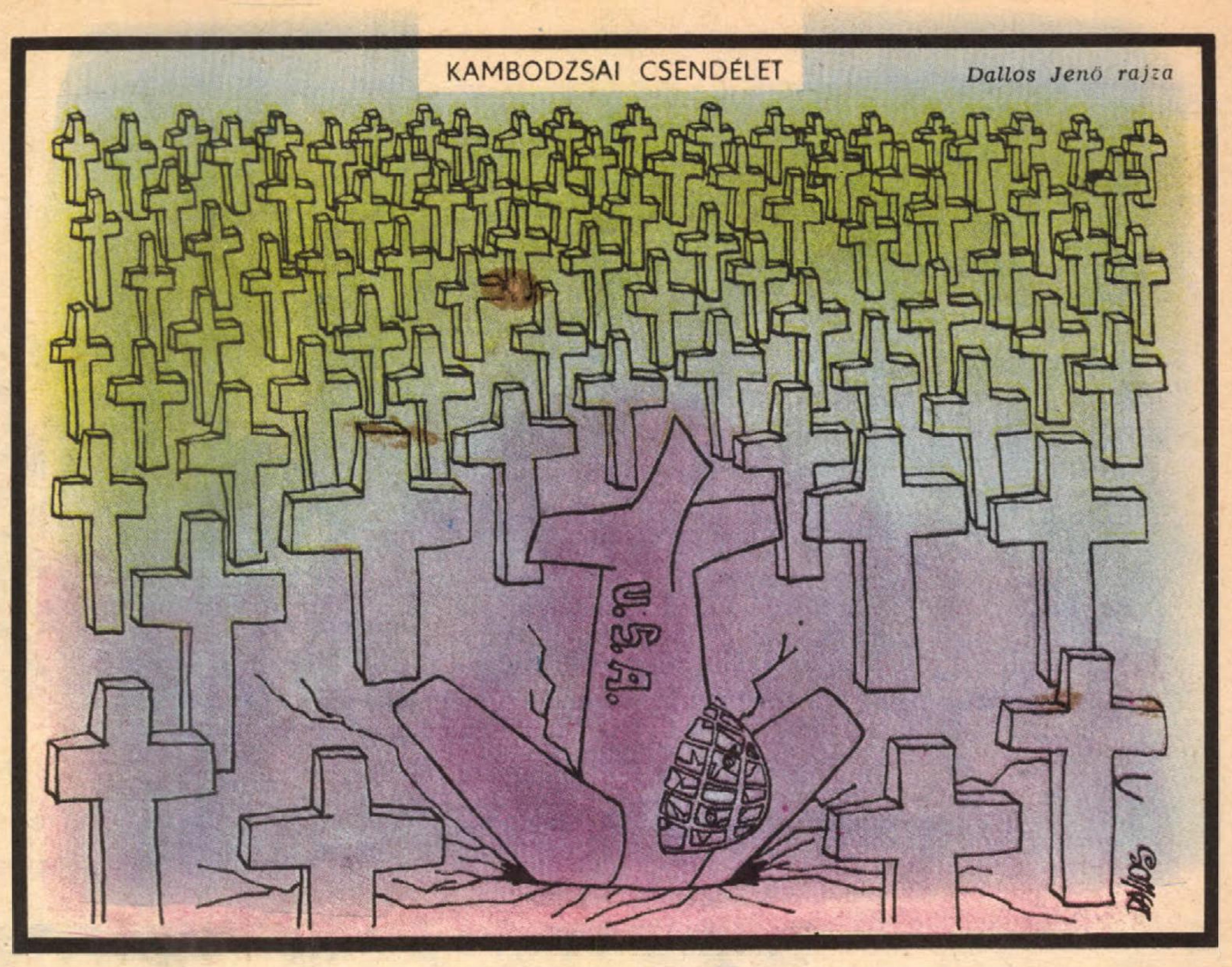

– Mit gondol, kisasszony, tartós ez a csizma?
– Tessék bátran megvenni. Talán egy-két hét múlva ismét rendezünk csizmavásárt.

ÁLLATVÉDELEM

KAMBODZSAI CSENDÉLET

Dallos Jenő rajza

Jól megmondom Halápnénak

Mi dolgom is lesz ma reggel? Megírom azt a levelet, fel kell hívnom izét... ja igen, és megkérem Halápnét, hogy ne jobb oldalra tegye a széket az íróasztal mögött, hanem bal oldalra. A huzat miatt.

Meddig várjak erre a dög autóbuszra? Na végre! A szokásos fürt csüng a lépcsőkön. Lendületes és erőteljes nekiiramodással keresztülpréseltem magam.

De ki ez a dúvad a nyomomban? Ki törtet tíz könyökét az oldalamba fúrva, és húsz sarkával a lábamon tapodva? Na várj csak, te bitang! Megkapod, hogy arról koldulsz. Hiszen ez a Vidovai!

— Á, szép jó reggelt, Vidovai kartárs. Hehe, igaza van, kicsit szűken vagyunk, de nem számít. Jó, hogy ilyen szépen összeakadtunk. Már hívni szándékoztam. A Gót kartárs, az előadója volt olyan kedves, megígérte, referál Vidovai kartársnak, arról, hogy szükségesnek tartja mielőbb beszerelni a fürdőszobába azt az új izét. Egy álló pocsolyában tocsogunk. Hogy csak a hivatalban foglalkozik hivatalos üggyel? Igaza van, de még mennyire igaza van! Mindent a maga idejében. Ha megengedi, alkalomadtán feltárcsázom. Elnézést.

Pukkadj meg nagybecsű családoddal egyetemben. De megmondom Halápnénak. Szépen, nyugodtan, finoman, de megmondom, hogy ejnye, Halápné lelkem, ejnye, Halápné angyalom, már megint jobb oldalra helyezte a széket. Pedig hányszor, de hányszor kértem, hogy bal oldalra tegye. A huzat miatt.

Persze a liftre is várni kell. Végre! Mi az? Ez a három gengszter az orrom előtt akarna besuttyanni? Akkor várhatok megint, pedig minden pillanat drága. De nem olyan időket élünk. Nem tűröm! Előre!

— Á, ugyan, kedves Hámor kartárs, ne is mentegetőddzék. Várhatok én... Az igazgatósági kartársakat természetesen elsőbbség illeti meg. Tudom én, mennyi a dolguk. Van az embernek belátása.

Forduljatok fel igazgatóságostul.

De jól megmondom én annak a Halápnénak. Hányszor könyörögtem már magának, Halápné, hogy a bal, érti? a bal oldalra állítsa azt az átkozott széket! De nem, maga mintha csak szándékosan az életemre törne, mindig jobb oldalra teszi. Azonnal mondja meg, hajlandó végre a bal oldalra állítani?!

Mi ez a cédula itt a falon? Aha... Az üdültetési lista. Végre. Kicsit lazíthatok majd Füreden. Hát ez mi? Nem engem utaltak be júniusra. Zameket... Még meg sem melegedett nálunk. Utolsó huligánság! És meg se nyikkanhatok. Azt pusmogják, az Öreg áll mögötte.

De úgy megmondom én annak a Halápnénak, hogy attól koldul! Hallja, maga Halápné, maga direkt, előre megfontoltan, szándé-

kosan hergel. Kifejezett utasításom ellenére bal oldal helyett mindig jobb oldalra teszi a széket. Hát pusztába kiáltott szó az én szavam? Azt hiszi, velem büntetlenül lehet kukoricázni?

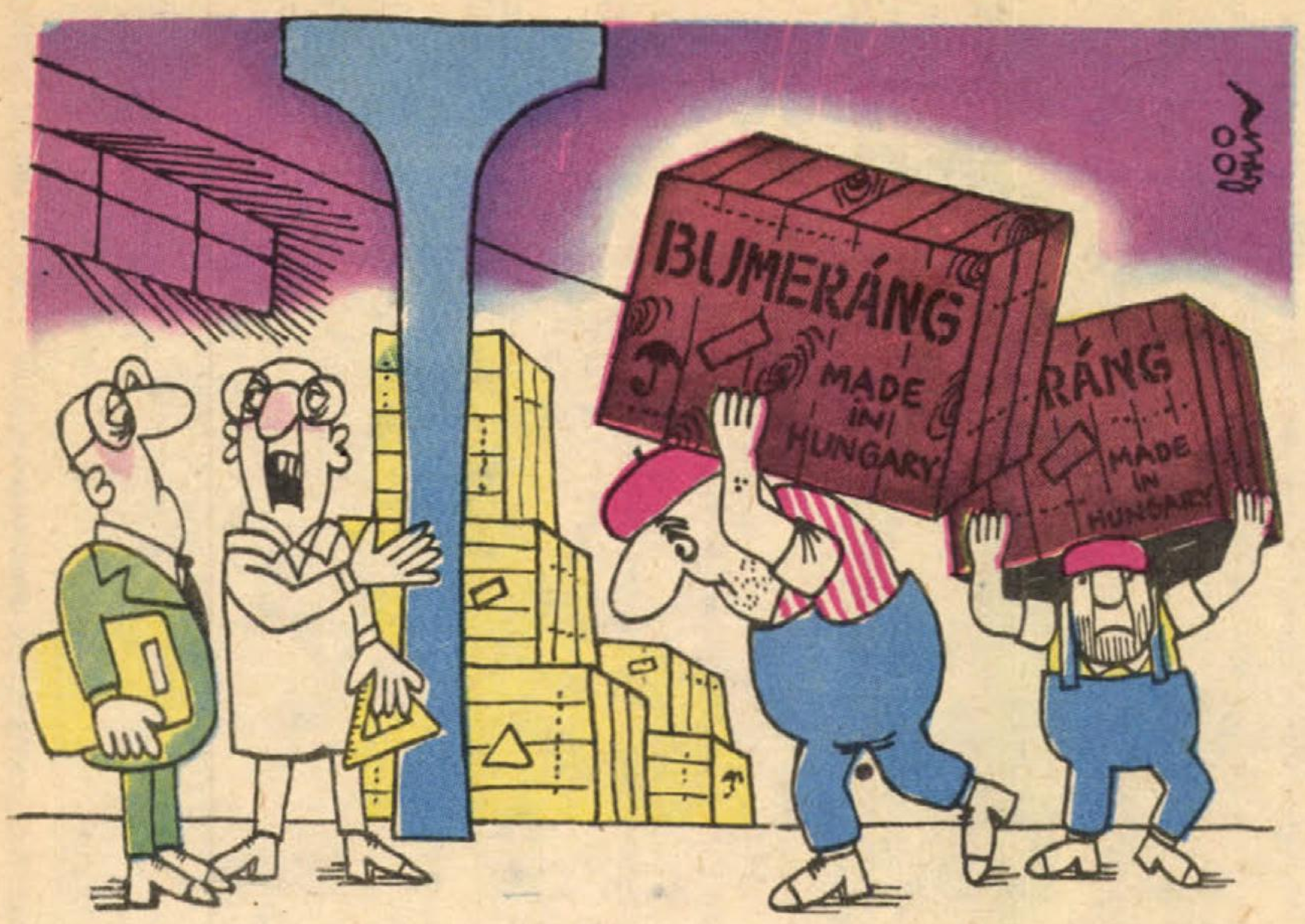
Mit látok? Hát nem a bal oldalra tette a széket ez az elvetemült asszony?! Balra! Most kinek mondjam meg a magamét?

Kertész Magda

MEGSZOKÁS

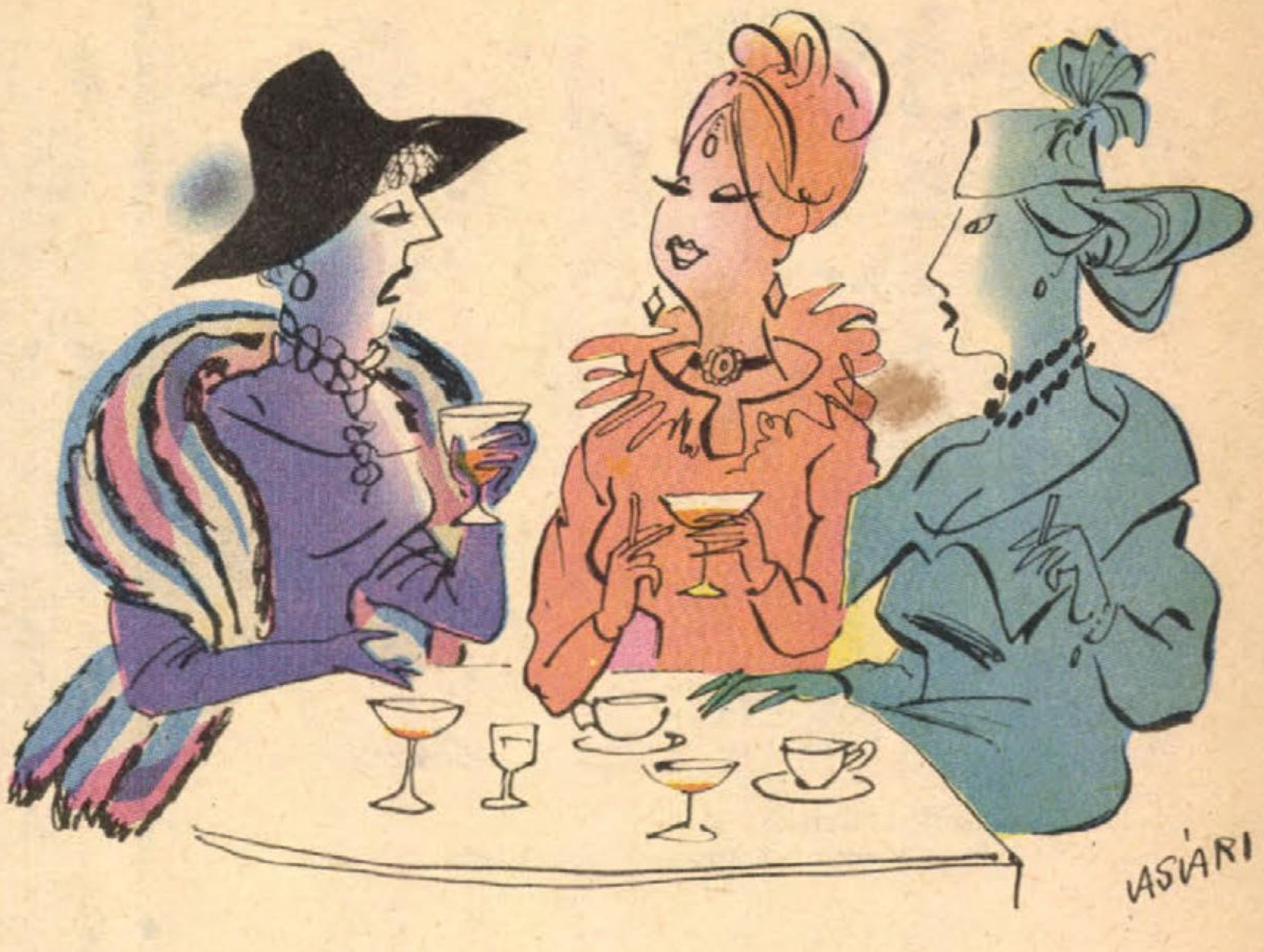

A BUMERÁNG-GYÁRBAN

– Sajnos, a rossz minőség miatt visszajött . .

FEHÁBORÍTÓ

– Az én elrabolt férjemért csak nyolc foglyot követelnek.

DAKTARI

A világ közvéleménye úgy könyvelte el, hogy ezek az amerikaiak nem tudnak rendesen viselkedni a dzsungelben. Másutt se nagyon, de ha egy dzsungelbe kerülnek, egyenesen megvadulnak. És most, a televízióban, saját szemünkkel láthatjuk, hogy egy derék amerikai állatdoktor bácsi és nyafogó kisleánya, Paula, képesek az életüket is kockáztatni, hogy szakorvosi ellátásban részesítsenek egy bronchitisben szenvedő, alig lépegető aligátort.

Vasárnaponként a tévé előtt ül az ország apraja, nagyja, és könnyezve izgul ennek a derék amerikai daktarinak, akinek sok ezer bokros és szavannás teendője mellett arra is jut ideje, hogy azt a szerencsétlen szembeteg oroszlánt gyógyítgassa. Clarence, az oroszlán egyelőre még tök bandzsa, de bármibe fogadok, hogy a sorozat végére olyan egyenesen néz a szemünkbe, mint egy üdvhadsereg-őrnagy.

Aztán itt van ez a Paula! Mennyi rosszat mondanak az amerikai fiatalságról. Szexőrület, cinizmus, kábítószer, meg ilyesmik. Ez a lány pedig itt él a dzsungel kellős közepén, egy felettébb csinos fiú társaságában, és pici leányszíve csak Judyért dobog, aki nemcsak hogy majom, de ráadásul nőstény is. Hiába kísértenek a fülledt trópusi éjszakák, Paula az erdei nünükékről álmodik, és ha néha felriad, azt fürkészi: szabályos-e a mocsári teknős lélegzete. Jack, a csinos állatorvosi középkáder sem veszi észre, hogy Paula rendkívül feszes farmernadrágja alatt érző női szív dobog. És gondoljunk csak arra a néger fiúra! Ugye, mennyi mindent beszélnek a népek, hogy Amerikában így a négerek meg úgy a négerek ... Akinek szeme van, láthatja, hogy ez a néger majdnem olyan elbánásban részesül, mint egy kacsacsőrű emlős, és még a helyi angol közigazgatás tisztelt képviselője is kezet fog vele.

Sorrendben őt kellett volna először említeni: a film főszereplőjét, ezt a kiváló színészt, Judyt, aki — nem ami! — nem emberszabású majom, hanem majomszabású ember. Judy úgy játszik, hogy egyáltalában nem csodálkoznék, ha nevét az Oscar-díj várományosai között olvasnám. Igaz, jó a szerepe is. Egy abszolút demokrata állatbarátot alakít, akinek teljesen mindegy, hogy krokodil, leopárd vagy földigiliszta az illető, ha bajban van, ő úgy segít, mint egy kiscserkész, és azt sem tagadja meg, hogy a majomtól származik, mert időnként meglátogatja a még fán élő, elmaradott rokonait. Szerintem ajándékot is visz nekik: egy-egy tranzisztoros rádiót vagy néhány tubus idegcsillapítót, de ez nem látszik a filmben, mert nem akar kérkedni a jóságával.

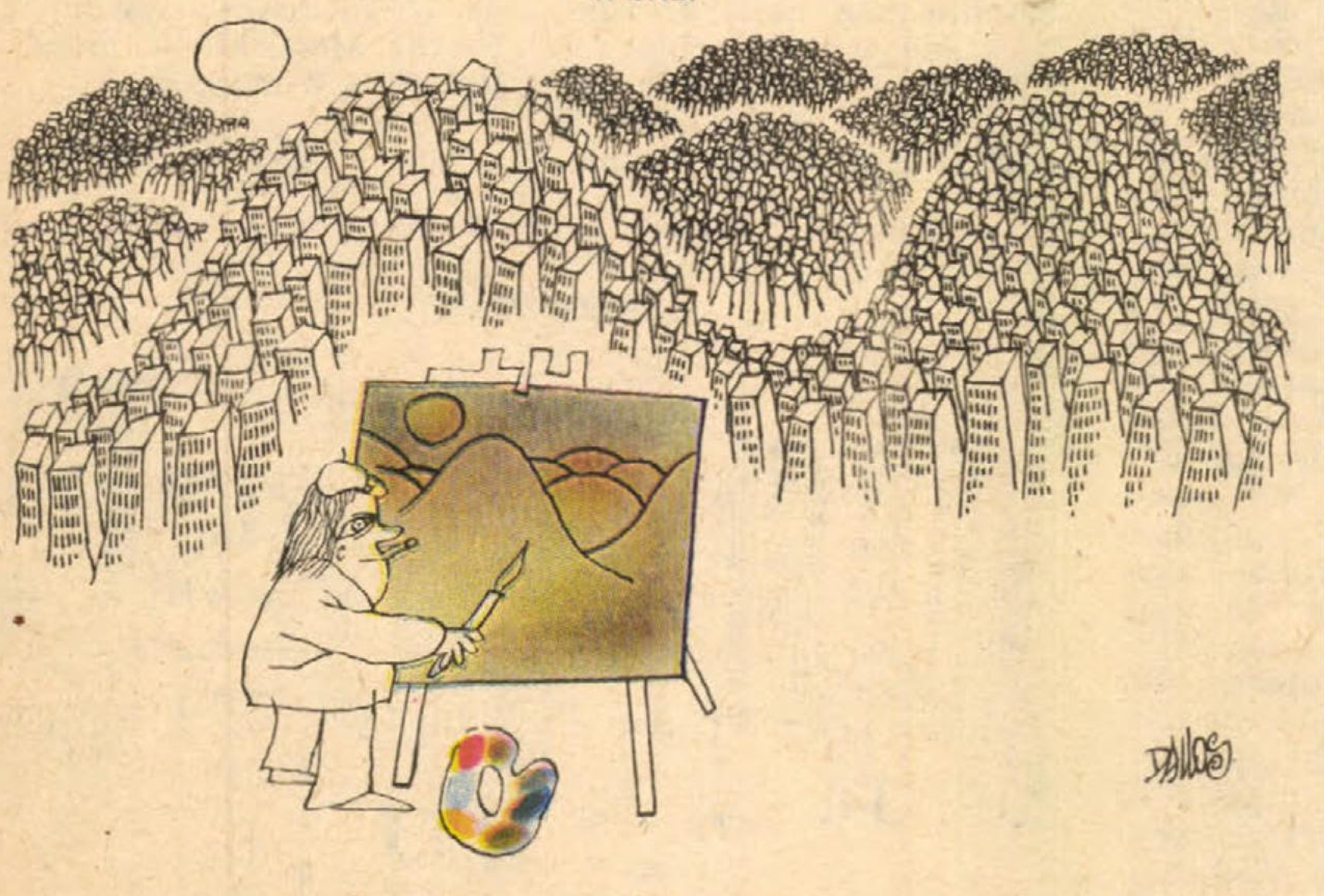
Tessenek megnézni azeket a jól nevelt elefántokat, sakálokat és dögkeselyűket. Úgy viselkednek, mintha most léptek volna ki a „Who is who?" című kötet lapjai közül, csaknem késsel-villával esznek. Egyáltalán nem lesz csodálni való, ha Paula sugárzó lényének hatására a hiénák vegetariánusok lesznek, és mozgalmat indítanak az állati életkor meghosszabbításáért.

Idáig csak egy csúnya, kiábrándító ügy szerepelt a sorozatban. Biztosan emlékeznek a mérgezett szőlő rendkívül izgalmas históriájára, melynek majdnem Judy is áldozata lett. Hála azonban daktarinak és egy kismajomnak, a dolog jóra fordult. Aztán az is kiderült, hogy a mérget a környéken lakó primitív bennszülöttek adták a szőlőtulajdonos farmernak. A csúnya és ellenszenves vademberek tehát nem valók a rokonszenves vadállatok közé. Mint láthattuk, aljasak, vérszomjasak, és abból a tarthatatlan alapállásból kiindulva, hogy ez a dzsungel nekik is állandóan bejelentett lakásuk, olyan jogokat követelnek maguknak, mint teszem azt, egy pöttyös hiéna. Ha történetesen egy megvadult oroszlán besétál a kunyhójukba, vagy a páviánok megeszik a termésüket, már hőbörögnek, és feleannyi megértést sem tanúsítanak a film forgatókönyve iránt, mint Judy, a majom. Nem csoda, ha a nézőben felvetődik a jogos igény: ideje volna felmondani az albérleti szerződésüket, nehogy szegény jó vadállatok valami rosszat tanuljanak tőlük.

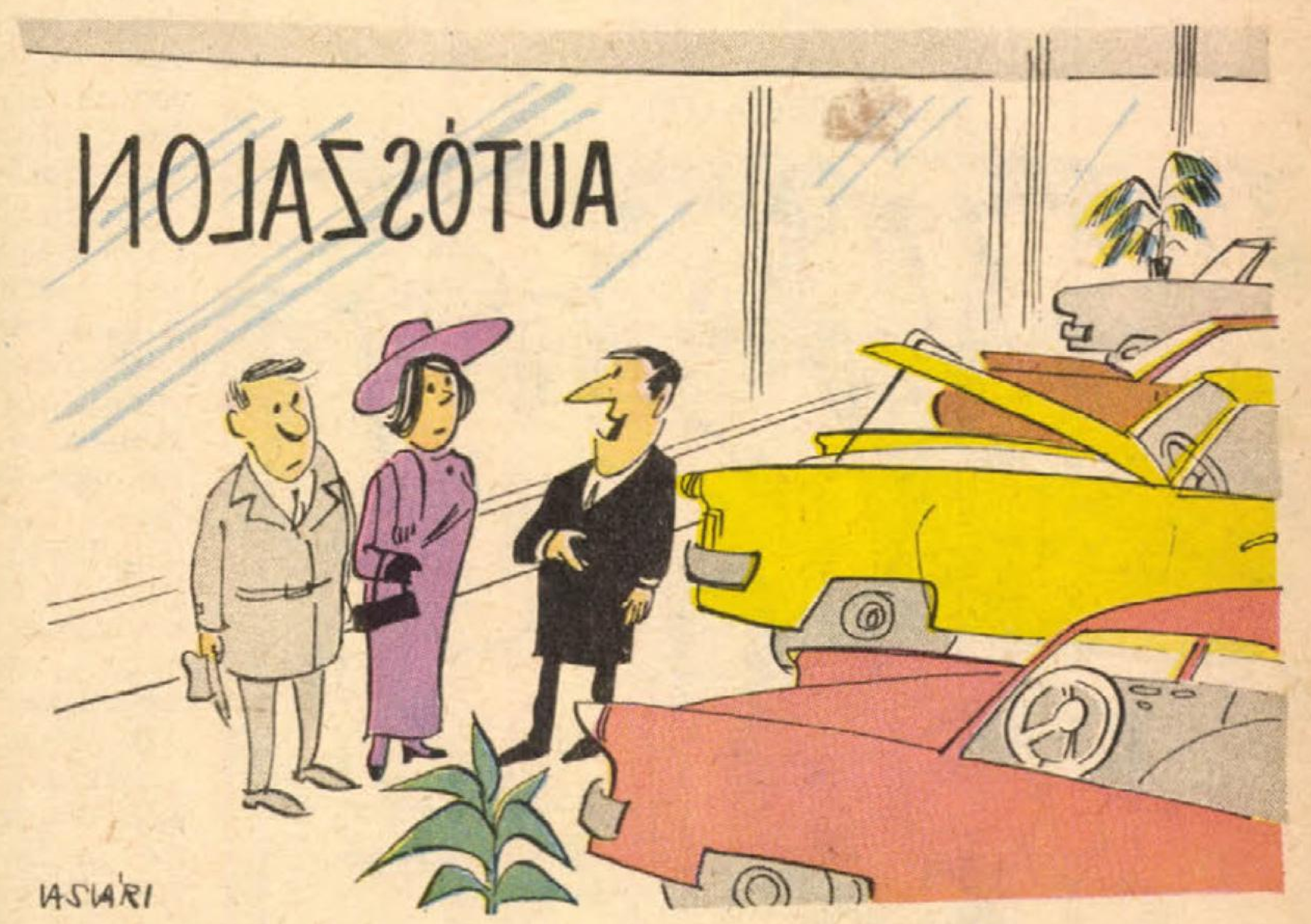
Még sokáig tudnék lelkendezni, de kezdődik a sorozat következő adása. A film végeztével pedig megyek vacsorázni, bár akkor is vetítenek egy filmet, amelyben más amerikaiak szerepelnek egy másik dzsungelben, de az korántsem ilyen szép ...

Ősz Ferenc

TÁJKÉP

HATÁRIDŐ

– Sajnálom, de már a fikuszt is csak 1973-ra vesszük előjegyzésbe ...

NINCS CITYA...

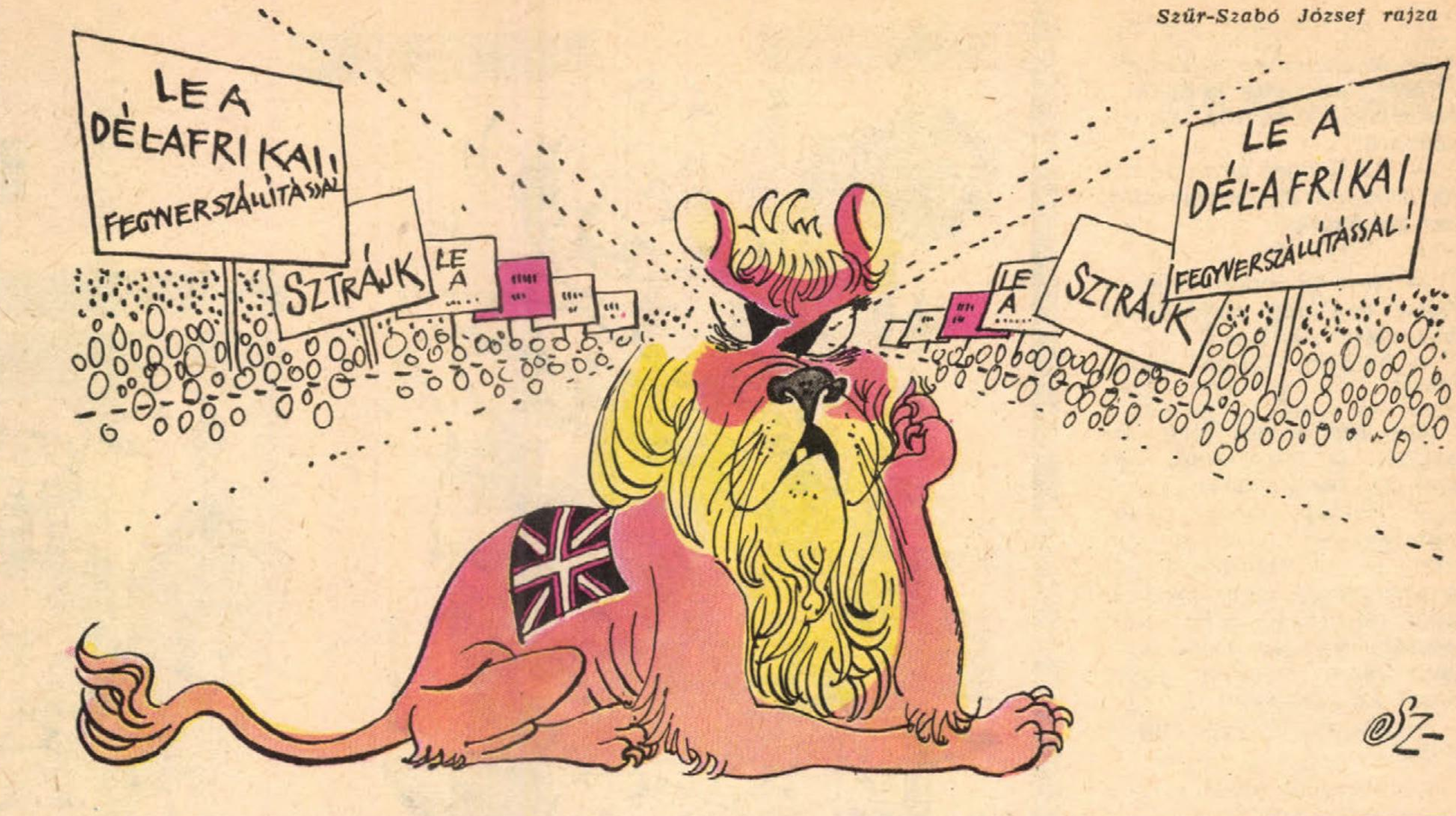
A világsajtóhoz hasonlóan mi is beszámoltunk arról, hogy egy Roy Tutt nevű angol állattenyésztő kutyát és macskát keresztezett, s ebből a vegyes házasságból két félvér született, félig kutya, félig macska. Angolul „dat" (a dog és cat összevonásából), magyarul citya.

Most — a Reuter-hírügynökség tudósítása szerint — Tutt bevallotta, hogy füllentett, szó sincs keresztezésről, mindössze úgy találta, hogy a bemutatott két kölyökkuvaszban van valami macskaszerű is, tehát segítségükkel meg lehet tréfálni a világot. Tutt mindenesetre világhírnévre tett szert, beszámolt a cityatenyésztésről a BBC-ben is, és a világ minden részéről kértek tőle magánemberek és újságírók egyaránt telefonon felvilágosítást.

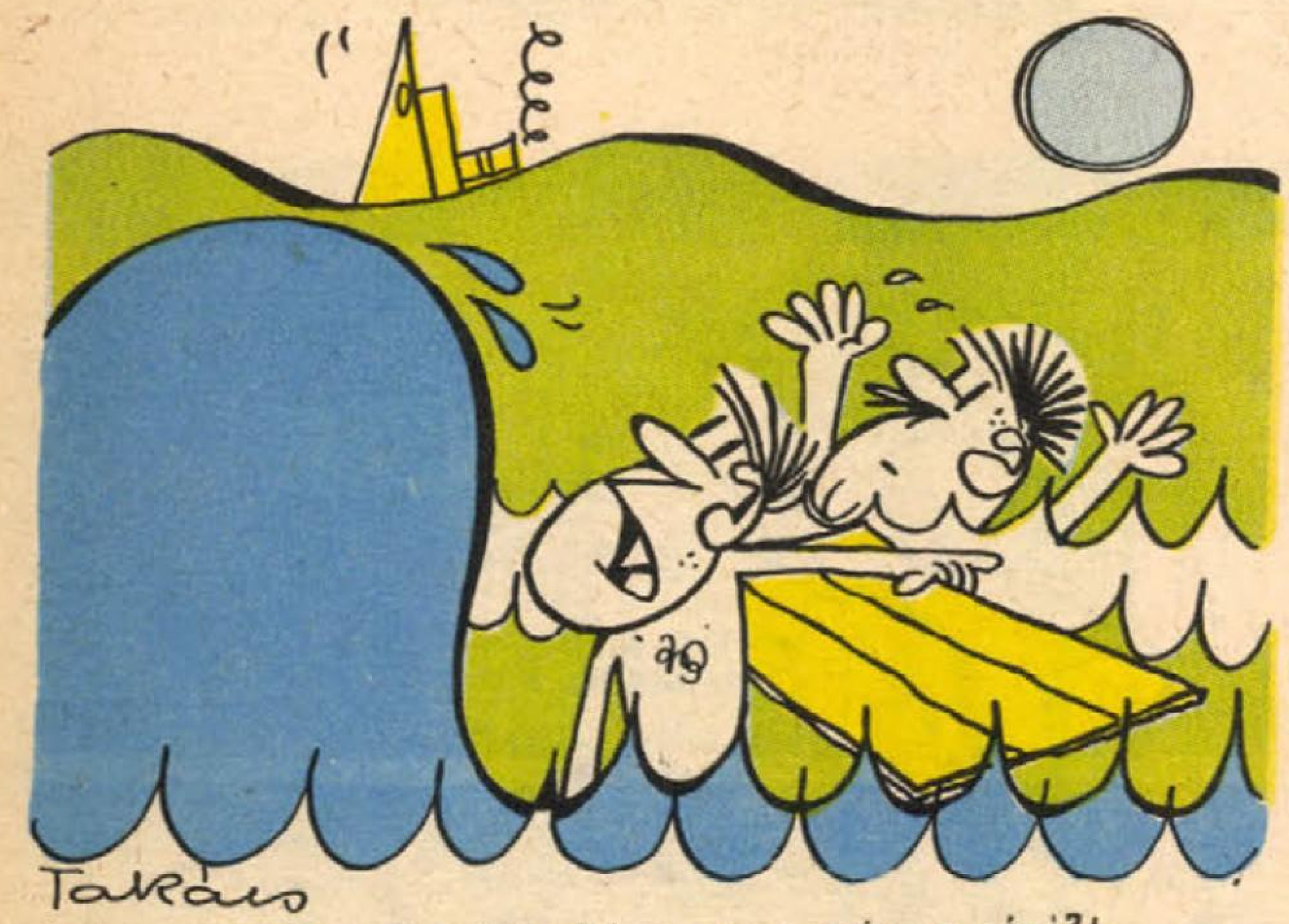
Persze változatlanul lehet őszinte barátság kutya és macska között. De következmények nélkül.

A KANCSAL OROSZLÁN

Szűr-Szabó József rajza

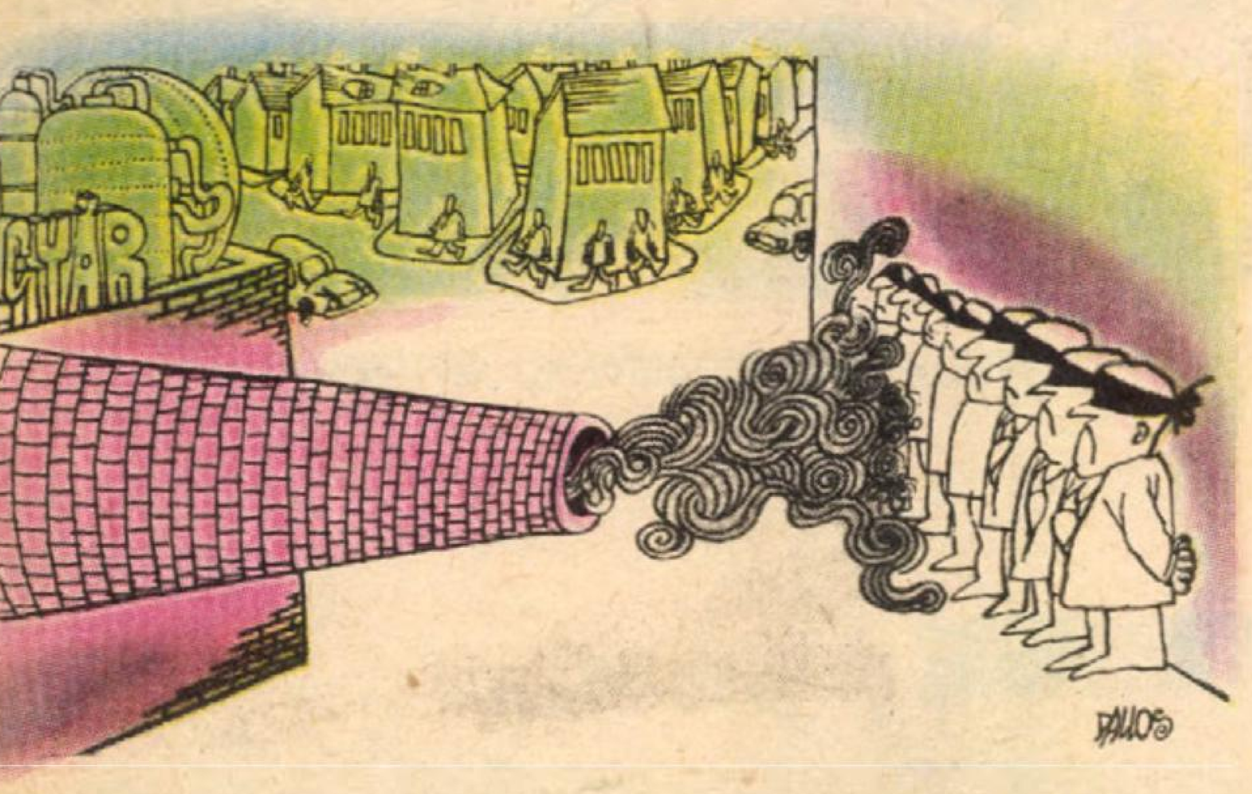

HAJÓTÖRÖTT FILMESEK

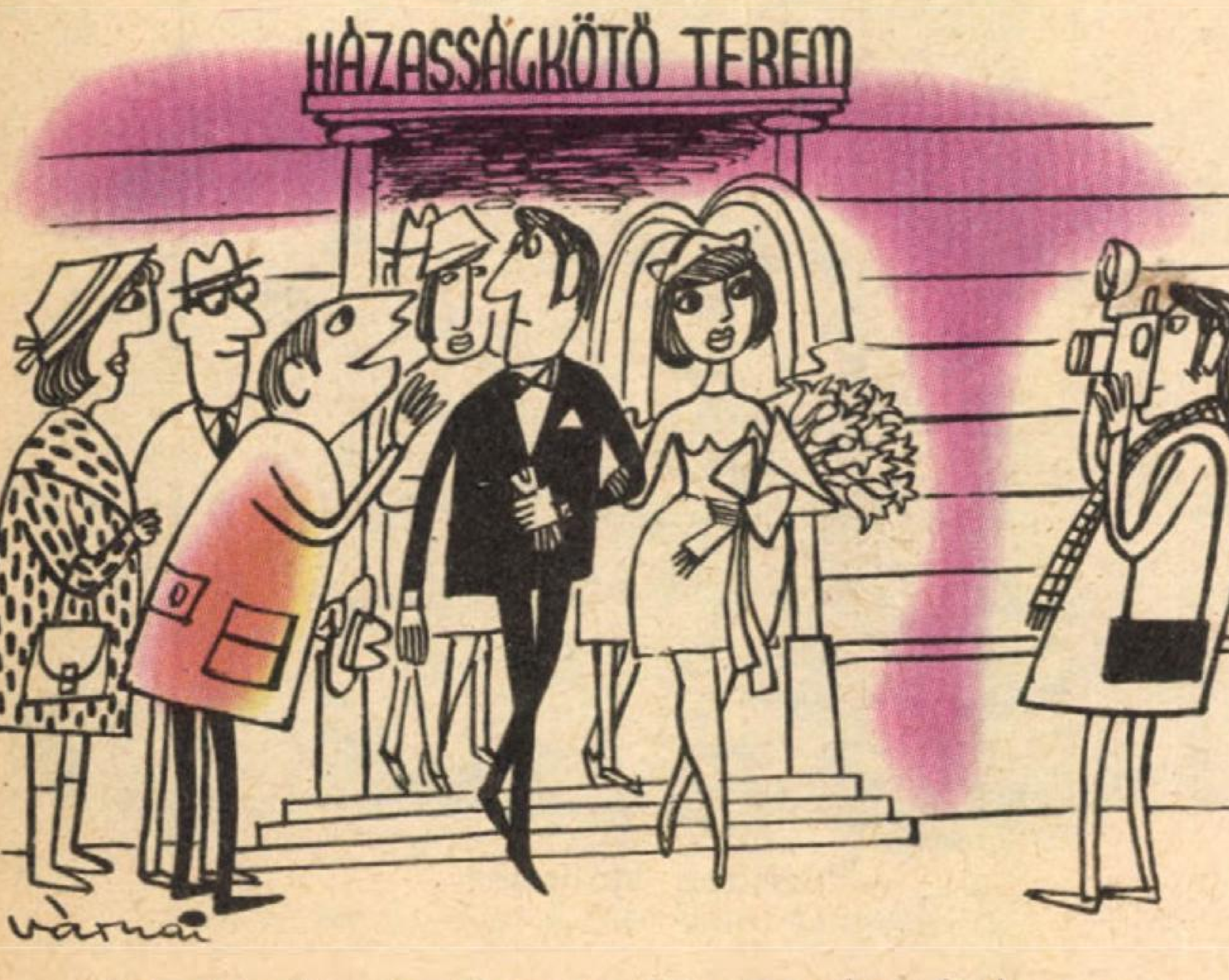

– Ez már új hullám, vagy még a régi?!

SZMOG

A LEGALKALMASABB PILLANAT

– Mondd, öregem, ha este felugrom hozzátok, nem zavarok?

KIBORULÁS

— Teljesen ki vagyok borulva, ez már az idegeimre megy. A minisztérium folyton macerál, hogy az üzem lemaradt — mondta feldúltan Stirpák Sándor, a Timsó- és Robbanómotorgyár balsorsú igazgatója.

— Részvétem — jegyezte meg együttérzően Perczegős Norbert művezető.

— Köszönöm, hogy velem érez. De nem tudna inkább valami okos tanácsot adni?

— Talán meg kéne próbálni...

— Mindent megpróbáltam — vágott közbe dühösen az igazgató. — Manapság lehetetlen korszerűen vezetni egy üzemet munkapszichológus nélkül. Egyenesen külföldről hozattam a legkiválóbb szakembereket. A svéd Jöndström azúrkékre festette a gépeket, a falakat, a köpenyeket, az overálokat, a padlót és a mennyezetet. Szerinte az azúrkék szín

jó hatással van a dolgozók kedélyére, és ezáltal fokozódik a termelékenység. Mi volt az eredménye Jöndström itt-tartózkodásának?

— Feleségül vette Stekk Irént, a timsórészlegből. Ezenkívül semmi eredmény — legyintett keserűen Perczegős Norbert.

— A holland Van der Kopfot Amszterdamból hívtuk segítségül. Esküdött rá, hogy a zene rendkívül jó hatással van a dolgozók munkaintenzitására. Azt tanácsolta: klasszikus muzsikát kell adni a dolgozóknak, mert a muzsika csodát tesz. A hangszórók reggeltől estig Beethovent

és Liszt-zenet bömböltek. S ezzel előbbre jutottunk?

— Mi nem. De a számlázásból özvegy Frejmovicsnét felfedezték mint énekesnőt.

— Ez is valami — mosolygott szomorkásan Perczegős.

— A legkülönbözőbb munkapszichológusok tanácsát kértem és alkalmaztam. A hatvanas fenér fényű égőket kicseréltettem 100-as, rózsaszínű villanykörtékre, a gépek mellett kis fiolákat helyeztettem el, amelyek ibolya- és fenyveserdő-illatot tartalmaztak. Langyos, üdítő tavaszi eső permetezett a szerelde mennyezetéről, rigófüttyöt és pacsirtatrillát sugároztunk az üzemi hangosan beszélőn. Semmi sem használt. A termelékenység maradt, amilyen volt. Mit tehetnék még? — kérdezte kétségbeesetten az igazgató. A művezető hosszan elmerengett, aztán fény gyúlt a szemében:

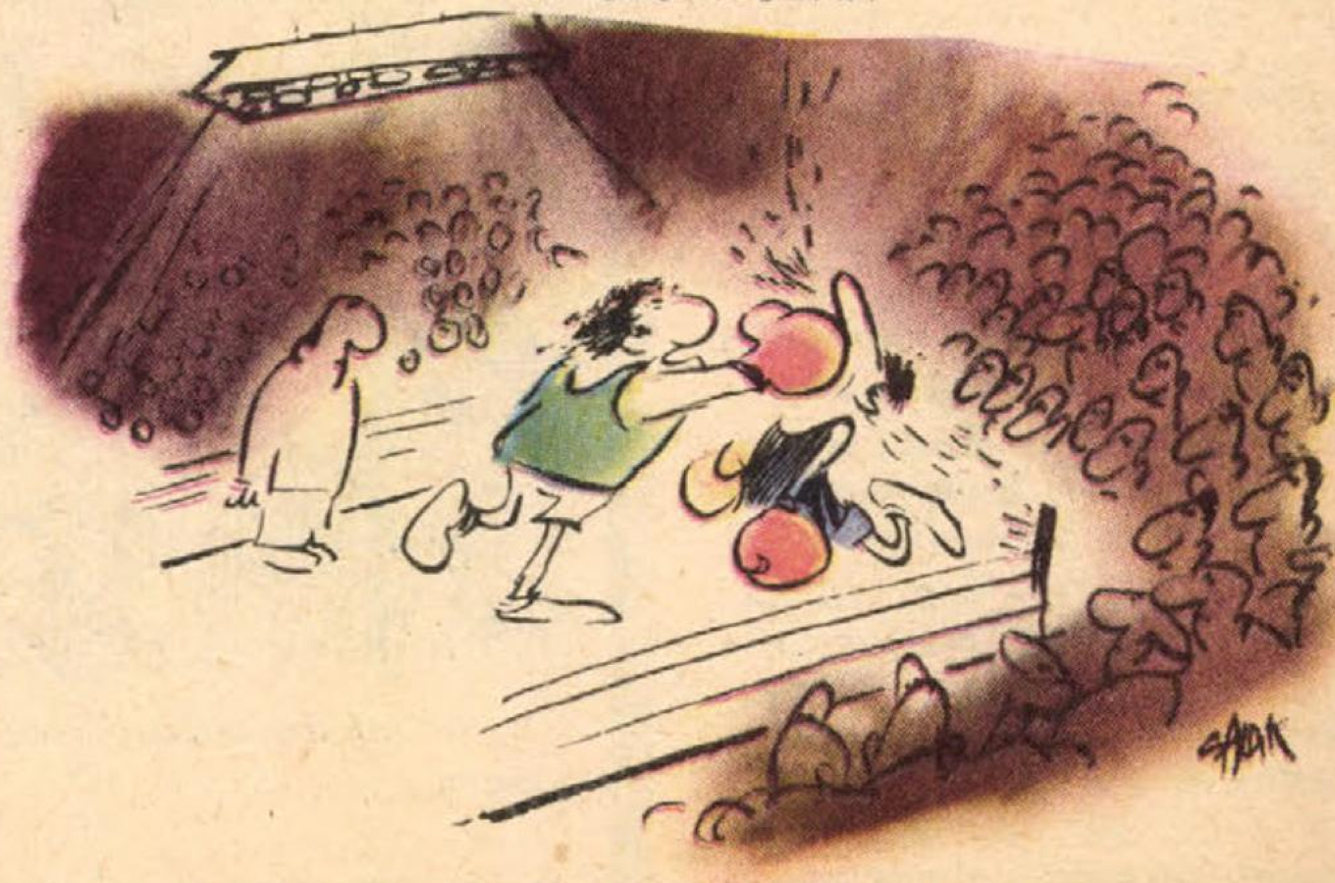
— Főnök! Van egy ötletem: jobb munkakörülményeket kellene teremteni, javítani az anyagellátást, a munkaszervezést...

Stirpák mérgesen legyintett:

— Mit is várhattam volna magától? Mindig ilyen fantasztikus ötletei vannak. De talán még reménykedhetünk. Egy fokföldi szakember szerint emelkedik a termelés, ha a gépeket északkeleti irányban állítjuk fel, és mezei büdösket szórunk szét a munkateremben. A minisztérium sürgeti az eredményeket. Azonnal intézkedjék! — rendelkezett szigorúan Stirpák Sándor, a Timsó- és Robbanómotorgyár zseniális vezetője.

Galambos Szilveszter

A SZORÍTÓBAN

– Látom, ész-okokra hiába hivatkozom!

MINI MOSOLY

— A villamoson elvesztettem egy üveg konyakot. Nem hozták be ide, az őrszobára?

— Az üveget nem, de azt az embert, aki megtalálta, azt behozták.

•

— Nem is értem, hogyan tudsz egy nap alatt ennyi butaságot elkövetni?!

— Nagyon korán kelek.

•

Egy régóta nős férfi beszélget a barátjával, aki egészen fiatal házas.

— Tegnap, mikor hazamentem — meséli az ifjú férj —, a feleségem azt akarta, hogy menjünk moziba. Minthogy sokat dolgoztam, nagyon fáradt voltam, nem értettem egyet ezzel az ajánlattal.

— No és milyen volt a film?

•

Iskolás gyerekeket kertek meg, segitsenek sorsjegyek terjesztésében. Mindegyiknek adtak húsz darabot, a gyerekek szétrajzottak a környező házakba. Az egyik közülük meglepően hamar visszatért, és büszkén közölte, hogy eladott minden sorsjegyet.

— És tessék elképzelni, mind a húszat egy család vette meg!

— Hogyan csináltad?

— Megharapott a kutyájuk.

•

Gyerekkori barátok találkoznak, visszaemlékeznek az iskolában együtt töltött évekre.

— És azt tudod-e, hogy Petiből irodalomkritikus lett?

— Nem csodálkozom rajta. Már az iskolában sem szerette az irodalmat.

A moszkvai „Krokodil"-ból fordította:

K. A.

2
AMERIKAI VICC

Egy amerikai nő elmegy a lelkészhez és így szól:

— Meghalt a férjem, szeretném, ha egy szép beszédet tartana felette. Mibe fog ez kerülni?

— Az attól függ, asszonyom. Kerülhet három dollárba és kerülhet négy dollárba. Öt dollártól felfelé kezd a hangom reszketni.

★

Mister Dillinger Párizsban járt, és többek között egy igen híres festőnél is megfordult, akinél egy képet rendelt.

Elutazása előtt elmegy a művészhez és kéri a képet.

— Sajnos — feleli a festő —, a kép csak egy hét múlva lesz kész.

— Addig én nem várhatok — mondja Mister Dillinger —, nekem holnap este New Yorkban kell lennem. De tudja, mit? Írja csak alá a nevét, én majd otthon befejeztetem.

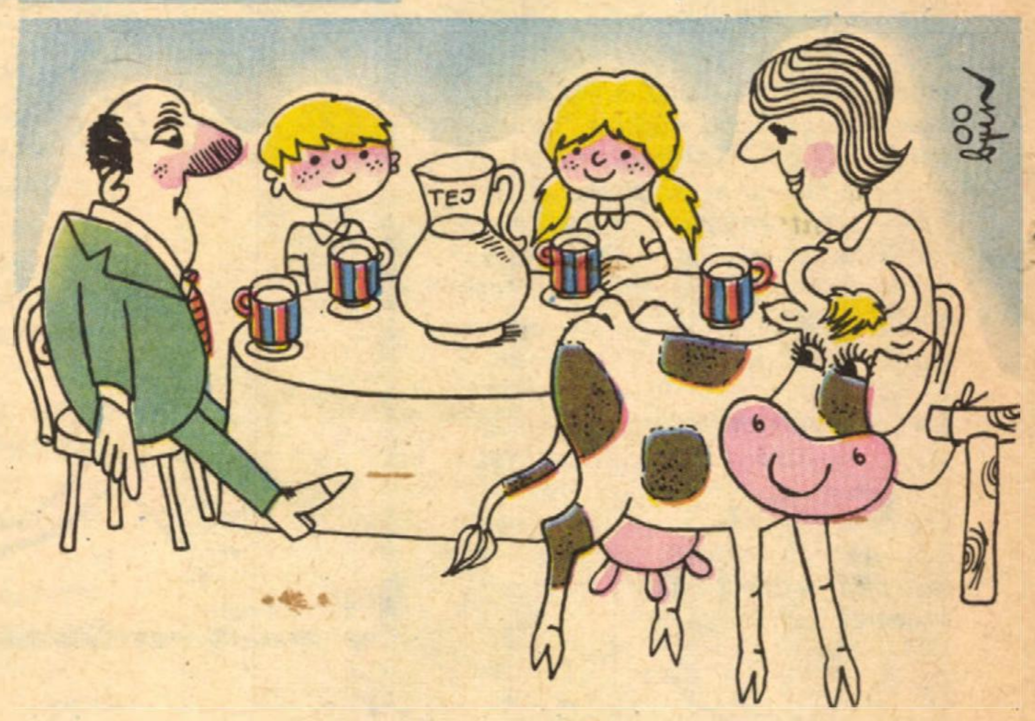
MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
HOGYAN KÜZDENÉNEK AZ ALKOHOLIZMUS ELLEN?

Takács Imre:

– Leszoktatóüvegeket hoznék forgalomba!

Balázs-Piri Balázs:

– Kötelezővé tenném a tehéntartóst . . .

Várnai György:

– Rendeletileg kötelezővé tenném az alkoholfogyasztást

Barát József:

– Kézzel-lábbal.

Erdei Sándor:

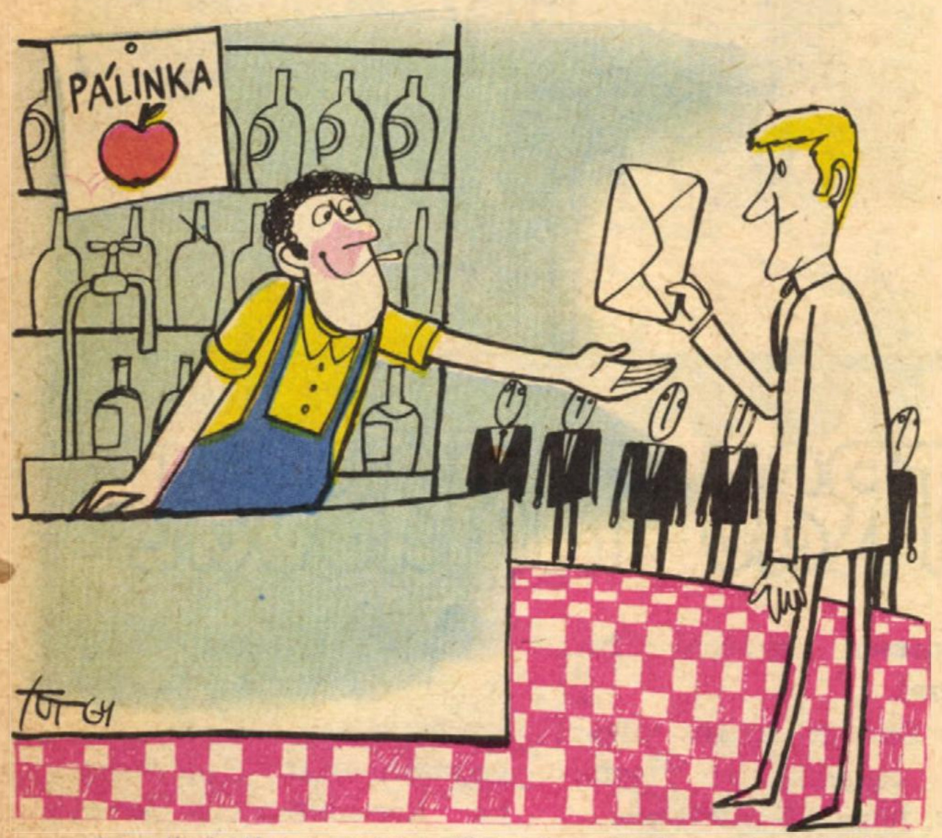
– Ha van koffeinmentes kávé, hozzanak forgalomba alkoholmentes pálinkát is . . .

Szűr-Szabó József:

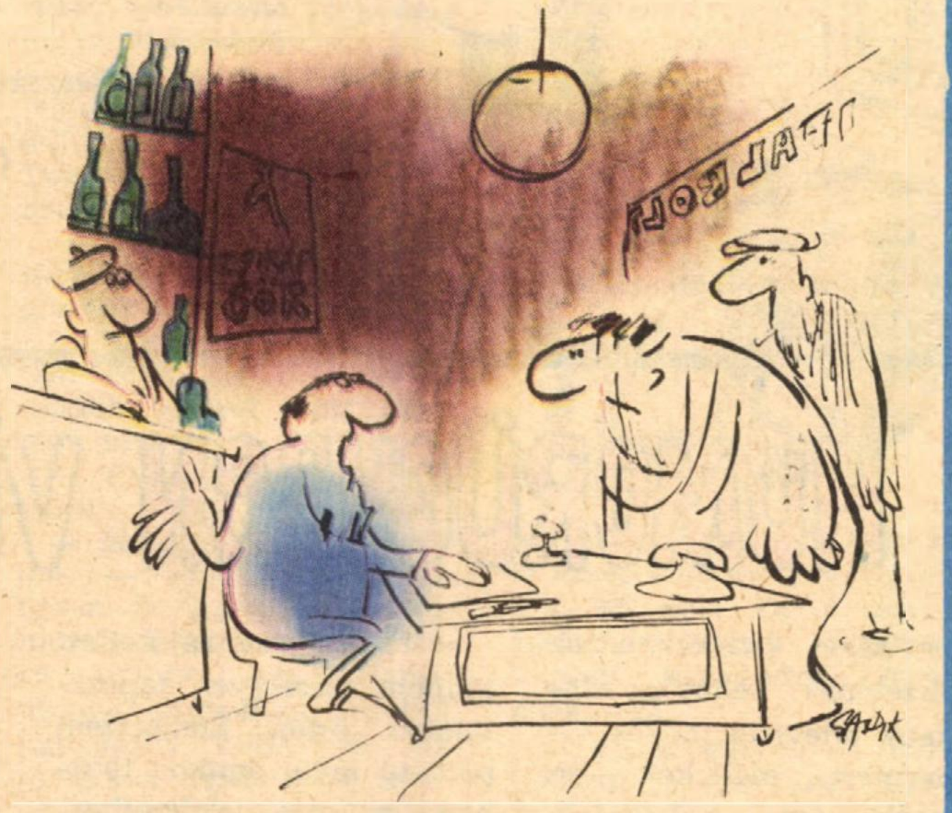

– Mindennap új választást rendeznék!

Tót Gyula:

– Az alkoholfogyasztás csökkenése szerint premizálnám a vendéglátóipart . . .

Sajdik Ferenc:

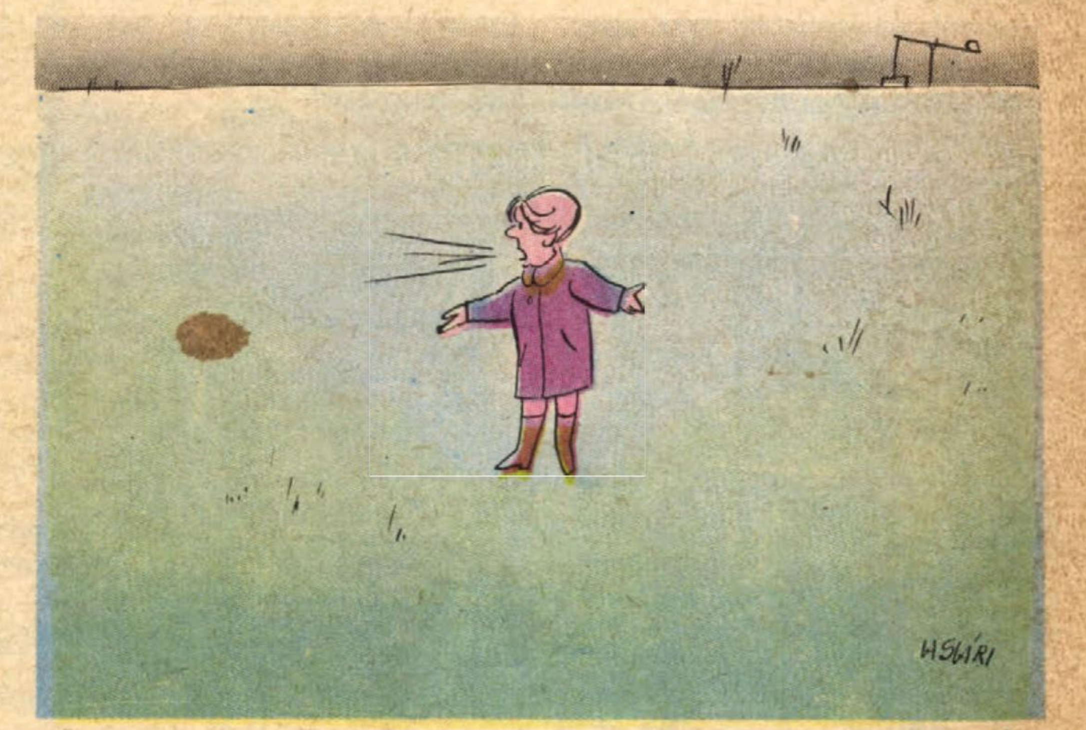
– Sajnos, még nem igazolták vissza a féldeciutalásét. Nézzen be a jövő hónapban!

Hegedűs István:

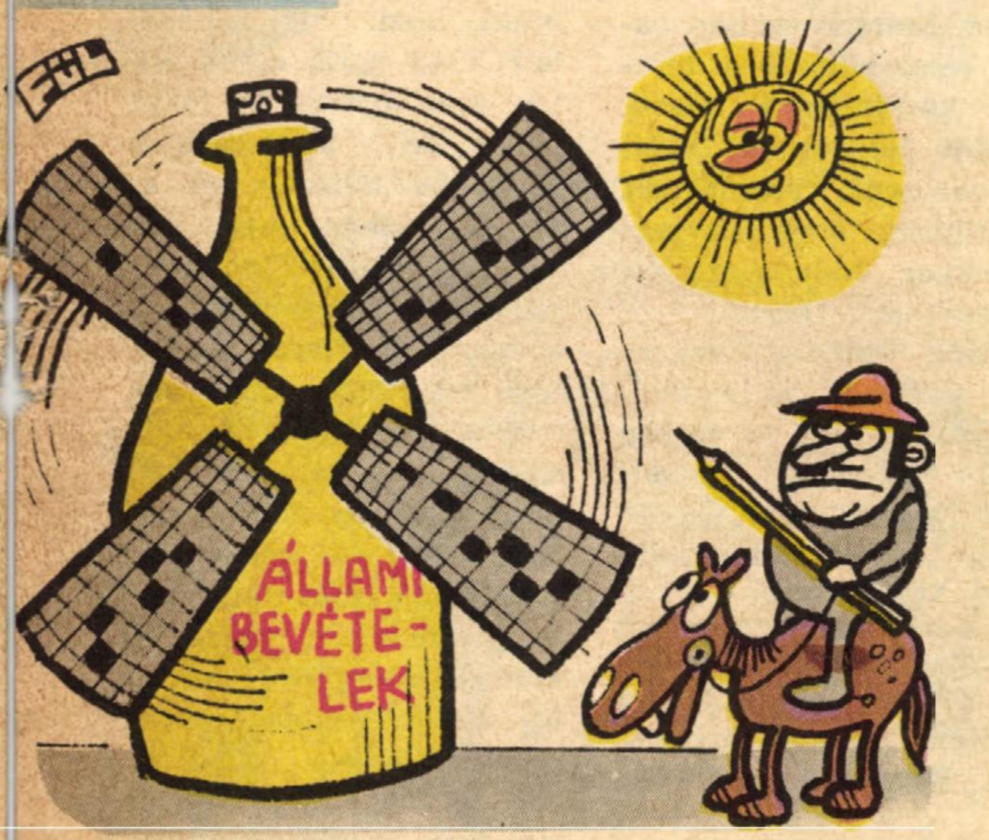
– A szeszgyárakat köteleztném parfümök előállítására.

Vasvári Anna:

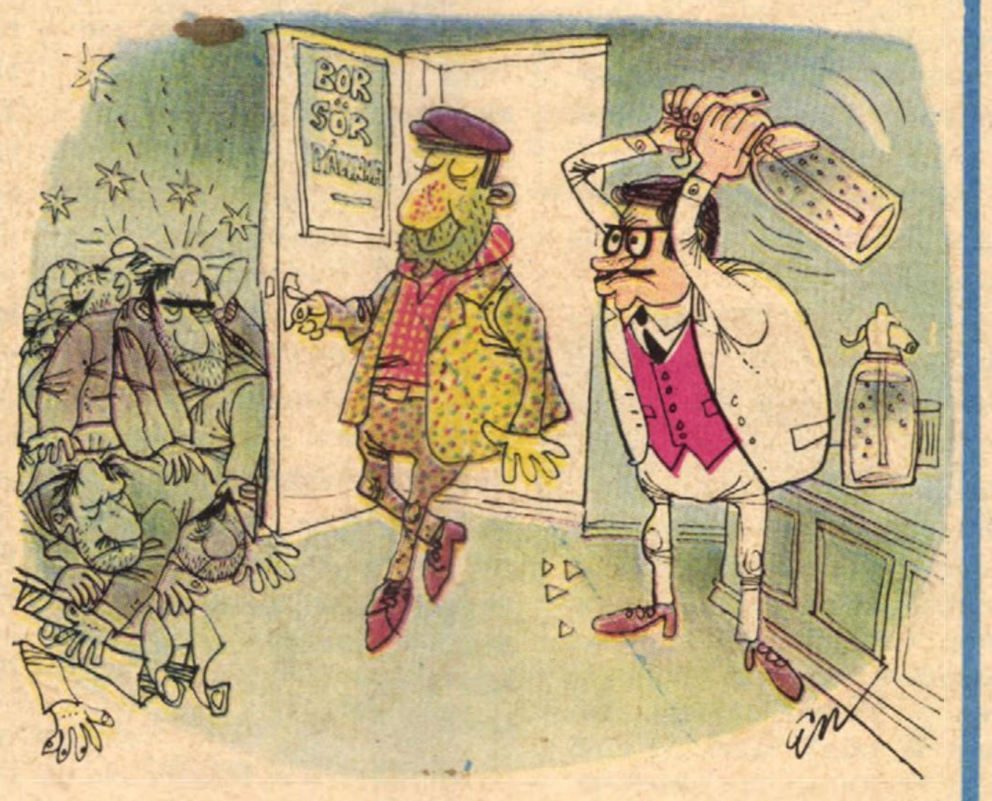
– Pusztába kiáltanék.

Fülöp György:

– Sehogy. Nem vagyok én Don Quijote . . .

Endrődi István:

– Szodavizzel . . .

Csak úgy mondom...

Olvasom, hogy órát exportálunk Svájcba.

Ezt is megértük. Igaz, egyelőre a Doxát nem mi szállítjuk nekik, mi csak a MOM lila, sarga, kék, zöld és piros ébresztőóráival serkentgetjük Baselt, Genfet, Zürichet és Bernt, de azért — valljuk meg — ez se kutya. Van akkora dolog, mintha Svájc szállítana nekünk kék zöldpaprikát és narancsszínű téliszalámit.

Különben épp a napokban vásároltam egy vekkert. Kértem az elárusító kisasszonyt, ajánljon valami jó, megbízható darabot. Adott egy Ruhlát.

A Ruhla német márkájú ébresztőóra. Importáljuk.

•

Sokat szidják a Köztisztasági Hivatalt, amiért illetékesei megint egyszer azt nyilatkozták volt, hogy felkészültek a télre.

Nem értem a nagy berzenkedést. A Köztisztasági Hivatal valóban felkészült a télre. No nem a havazásra (ott még nem tartunk), de hát ezt nem is ígérte. A táli sajtókritikákra és vitriolos glosszákra készült föl.

A hó? Az más. A hó, az nem nekik esik. Csak az újságírók esnek nekik.

•

A minitaxi, mint műfaj, szintén nagy csinnadrattával indult. A taxivállalat közölte, hogy felkészült a férfi utasokra, s hogy a kocsikban ennek megfelelően csupa tűzrőlpattant szépségkirálynő-jelölt állítgatja majd a sebességváltót, nyomogatja a gázpedált meg a féket, de szigorúan csak este tíz óráig.

Azt is közölte a sajtó, hogy megkezdett ötperecenként öt forintot kell az utasnak a bájdús hölgy kezéhez lefizetni, ami igazán csekélység, főleg főszezonban.

A minap betértem egy ilyen minitaxiba, de keserű csalódás ért. A félhomályos sofőrülésről Székely Mihályt megszégyenítő basszus érdeklődött célom felől.

— Ön az a szexbomba? — érdeklődtem el- és lehűlve.

— Én — röhögött a mester, és ezt folyamatosan cselekedte a házunkig, amelyet azért mégiscsak elértünk, ha nem is könnyen. Fizetéskor kiderült, hogy a bezengett tarifa éppoly kevéssé van érvényben, mint az ügylet egyéb része. Csodálkozásomat látva, a gázrólpattant szexbomba-helyettes rám meredt.

— Maga még itt tart?

— De hát a sajtó engem úgy tájékoztatott . . .

— Ja, a sajtó — bólogatott álmaim férfia. — Engem meg az igazgatóm.

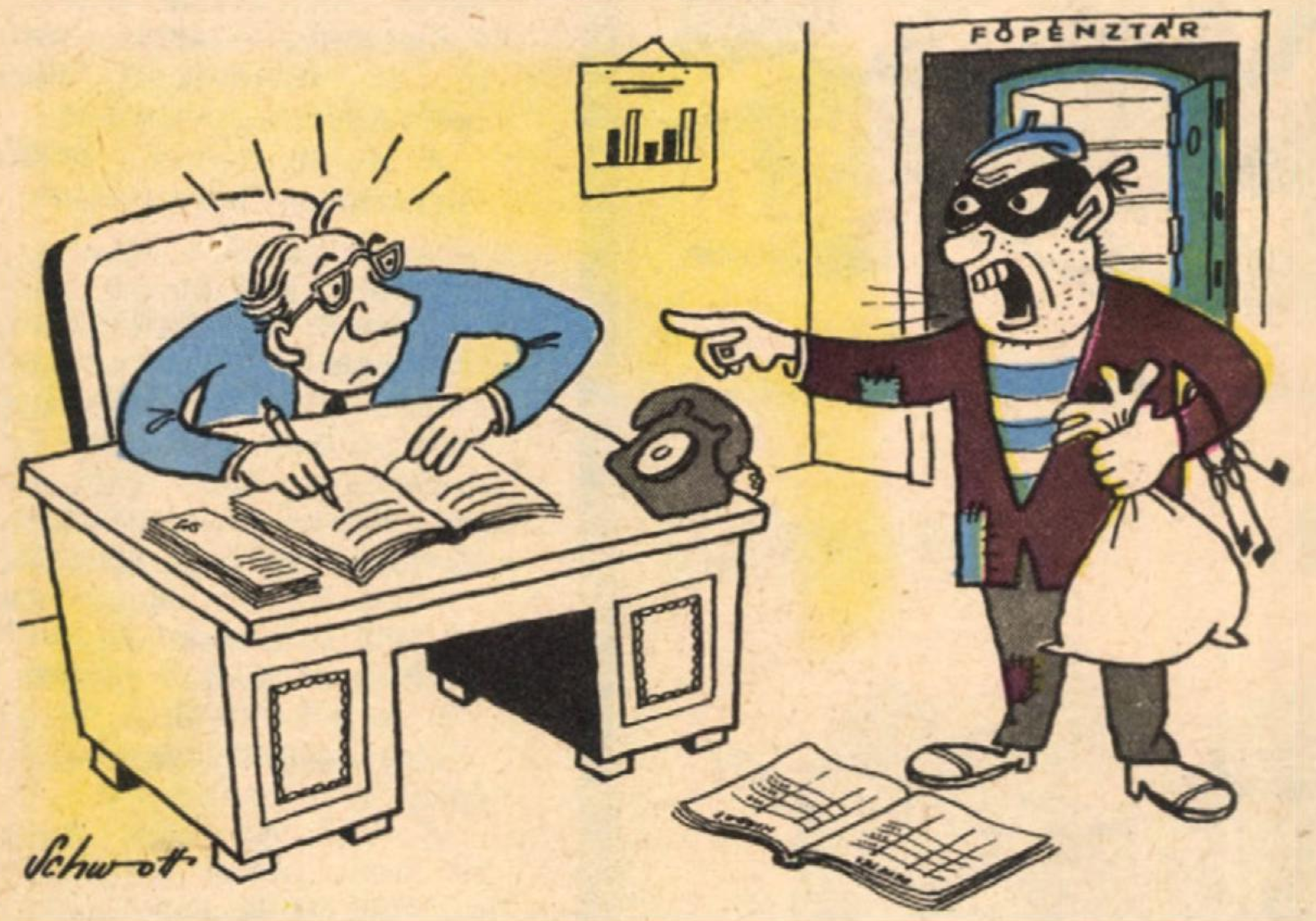
Ezzel elrobogott.

Tímár György

MINDENNAPOS GUILLOTINE

SZEMREHÁNYÁS

– Figyelmeztetem, hogy a pénztárkönyv szerint 2500 forint hiánya van!...

NEM VAGYOK IJEDŐS

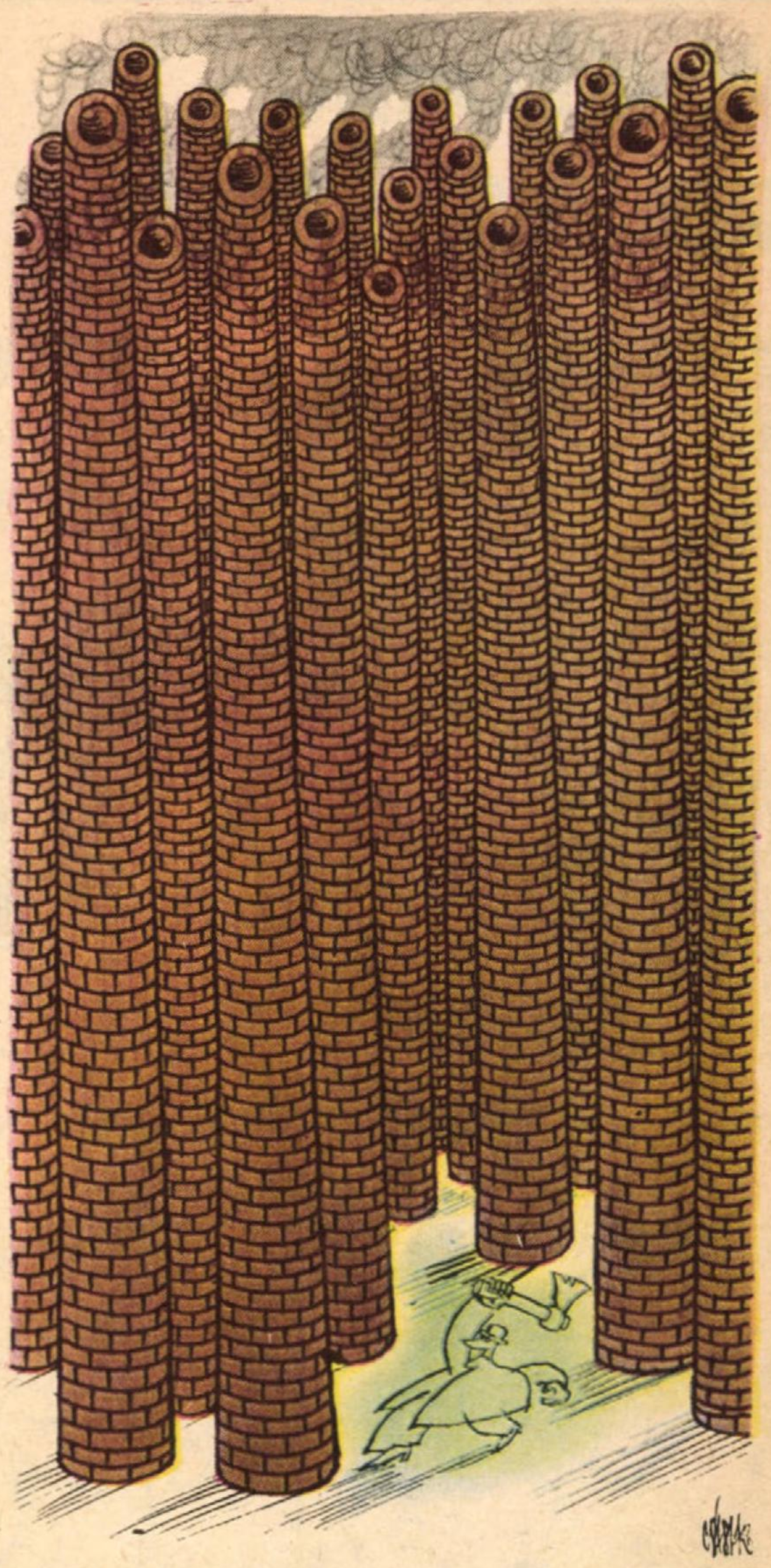
Ismerős a vicc, amelyben egy macskát megvádolnak, hogy ellopott két kiló húst. A gyanúsított cicát mérlegre teszik, és a jámbor állat pontosan két kilót nyom. Ebből kiderül, hogy az ellopott hús már megvan, de a macska hiányzik.

Nos, ezúttal én vagyok ilyen macska. Reggelenként hallom a rádió reklámadásában, hogy negyven évi dohányzás után 180 kiló nikotin és kátrány rakódik le a szervezetemben. Kiszámoltam: egy év alatt ez négy és fél kiló nikotin és kátrány. Pontosan tizenöt éve dohányzom — füstszűrős szipka nélkül —, ez 67 és fél kiló égéstermék. Ráállok a mérlegre. Pontosan ennyi a súlyom. Ha tehát igaza van az elrettentő reklámnak, akkor az, amit szeretteim bennem tisztelnek, nem más, mint egy csomó nikotin és kátrány, bőrkötésben. Istenkém, csak rá ne jöjjenek!

Inkább leszokom a dohányzásról...

Ö. F.

HARC A LEVEGŐSZENNYEZŐDÉS ELLEN

HUMORÜGYBEN VITRAY TAMÁSSAL

— Itt az alkalom, hogy megmutasd, milyen a jó riportalany.

— Kérlek, válaszolok minden kérdésedre, kivéve humorügyben, mivel — sajnos — nincs humorom.

— Akkor mégis, min derülnek a közvetítéseid alkalmával oly gyakran a tévénézők?

— Talán azokon a spontán dolgaimon, mozdulataimon s megjegyzéseimen, amelyekre a „jogos önvédelem" kényszerít.

— Ki ellen vagy mi ellen védekezel?

— Vegyünk egy hétköznapi esetet. A tévé futballmérkőzést közvetít. A kedves néző házhoz szállítva kapja a meccset, és ráadásul engem, aki kommentálom a történteket. Miért? Talán csak azért, hogy legyen kivel vitatkoznia az előfizetőnek. Tehát az előzékeny televízió ideális vitapartnert mellékel. Én ugyanis nem válaszolok, én békésen tűröm, ha lehülyéznek, én nem perelek be senkit durva becsületsértésért, én... öszszekacsintok a nézővel. Eleinte kicsit bohóc voltam, akin nevettek, mára talán sikerült haverrá, komává lennem, akivel együtt nevetnek.

— Tehát mégis tudatosan jutottál el a humorizálásig.

— Mondom, az én humorom automatikusan adódik. Sokszor én is csak utólag értem meg, hogy egy őszinte szó, egy spontán mozdulat miért volt humoros. Például a múltkor a Külpolitikai fórumban, amikor leültem az asztalom elé, a dobogóra... Tudod, miért ültem le oda? Mert új cipő volt rajtam, és szorított. Valahova le kellett ülnöm.

— Tíz évvel ezelőtt is lemertél volna ülni oda?

— Nem. Erre rá kellett jönnöm. Keserves tapasztalatok árán. Emlékszem például arra, amikor 1958-ban, a tévé hőskorában, Aubry Panky néger énekessel kellett beszélgetnem a *Tv-klub* műsorában. A díszlet festett bárpult volt. Rajta üvegek, kávéfőző, csokoládé stb. Panky a pultnak dőlve rutinos mozdulattal leemelt egy zserbókockát, s kibontotta. Ekkor léptem én hozzá, és ekkor harapott bele ő az ezüstpapírból kibontott fadarabba. Szerencsémre uralkodott magán, sőt eljátszotta, hogy eszi a csokoládét. Én verejtékezve s nagyokat nyelve elbeszélgettem vele, miközben körülöttünk mindenki fedezékbe bújt, és fuldoklott a nevetéstől. Ma — hasonló esetben — közölném a nézőkkel az igazságot. Az emberek hálásak az őszinteségért.

— Mindez leegyszerűsítve úgy hangzik, hogy szerinted a képernyőn az őszinteség egyenlő humorral.

— Ez egy kicsit túlzás. Én csupán azt mondom, hogy az őszinteség... sajnos vagy szerencsére... így, premier plánban egyelőre még meglepő olykor, tehát humorforrás lehet, de sohasem vicces. Ezért is csínján bánok vele, különösen bizonyos körülmények között. Történt például egy vidéki városunk éttermében, éjféltájban, hogy az asztalunkhoz tántorgott egy tagbaszakadt atyafi, aki legalább kétszer akkora volt széltében is, hosszában is, mint én, és vérben forgó szemekkel nézett rám: „Maga a Vitray?" „Nem — válaszoltam ösztönös védekezéssel —, én az ikertestvére vagyok." „Akkor semmi! — legyintett a koma nagylelkűen. — Nem akarom a testvéri érzésében megbántani."

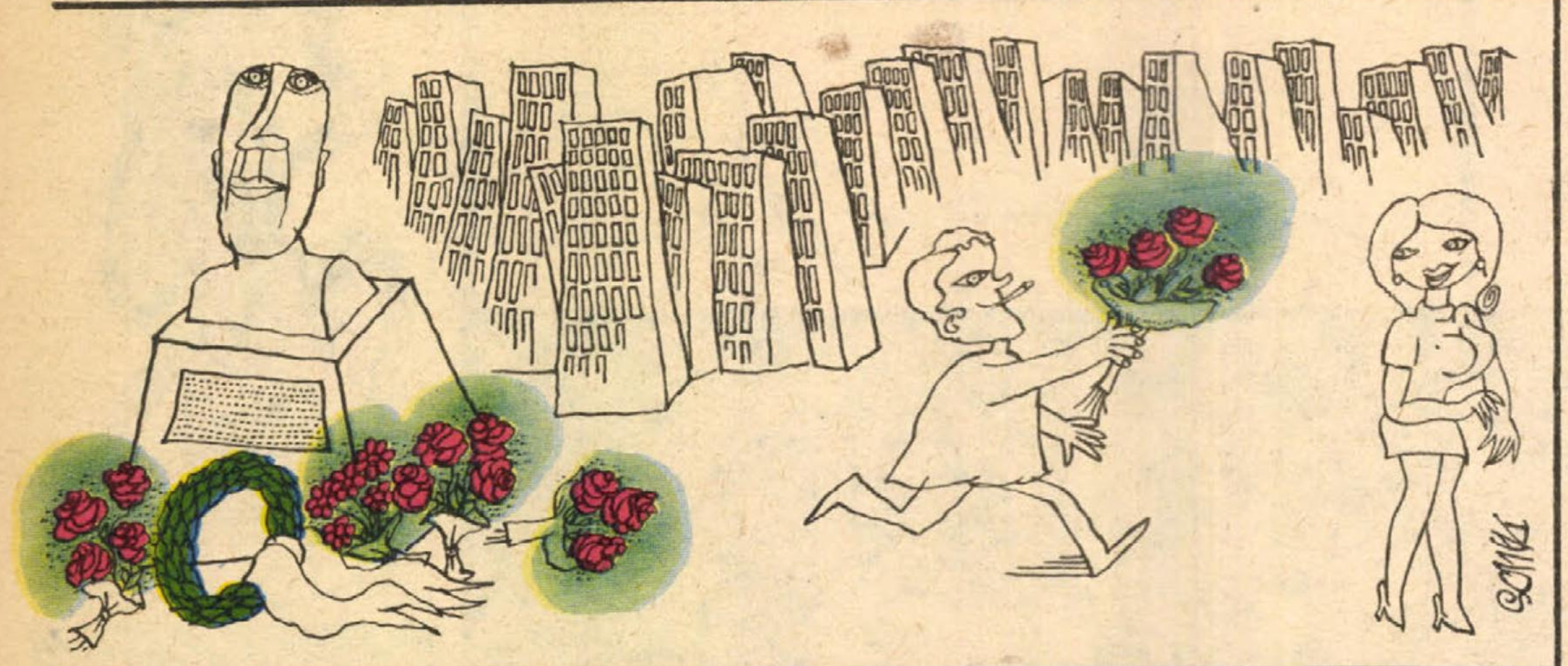
— Gondolom, azért nem mindig tagadod le magad.

— Sőt, van, amikor egyenest elvárom, hogy felismerjenek, és — bár szerényen — tűröm a következményeit. Különösen, ha kocsimmal a szent KRESZ ellen vétek. Talán két éve is, amikor megállított egy rendőrtörzsőrmester elvtárs, tudtam, hogy a rendszámtáblám miatt teszi. Azt is tudtam, hogy ugrik egy betétlap, azaz ugrana, ha lenne nálam, de... Most csak az segít, ha fölismer, és az utóbbi időben meg volt elégedve riporteri működésemmel. Letekertem az ablakot, és lopva figyeltem az arcát. Pillanatok múlva megkönnyebbülten sóhajtottam föl, mert láttam, elmosolyodik, s szigorú tekintete megbocsátóvá lesz, tehát fölismert. Nagy szerényen vártam a kötelező dorgálást, amely így szólt: „Lekopott ám a rendszámtábla. Bodrogi úr!" — avval tisztelgett, és cinkosan kacsintva intett, hogy mehetek.

Sólyom László

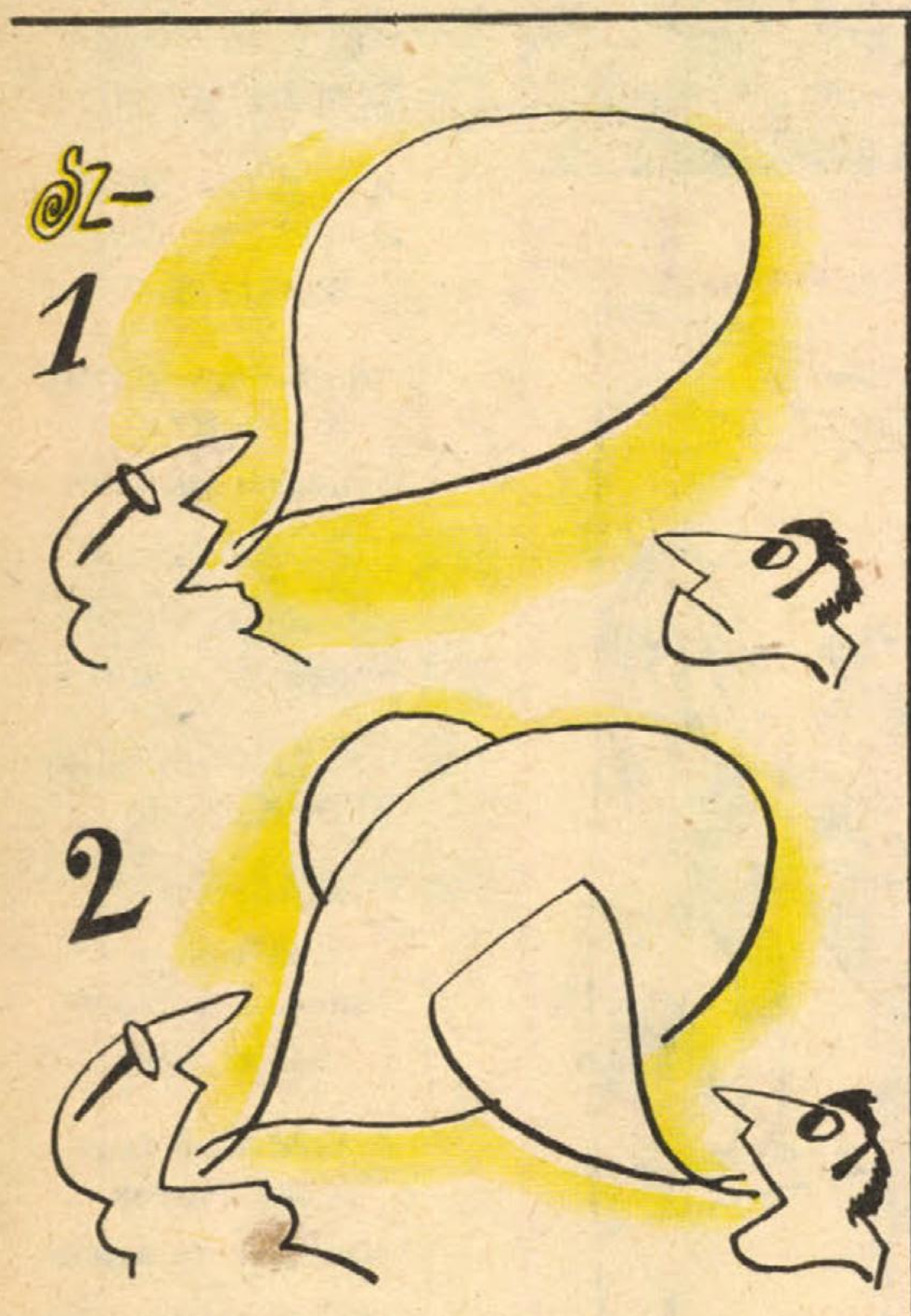

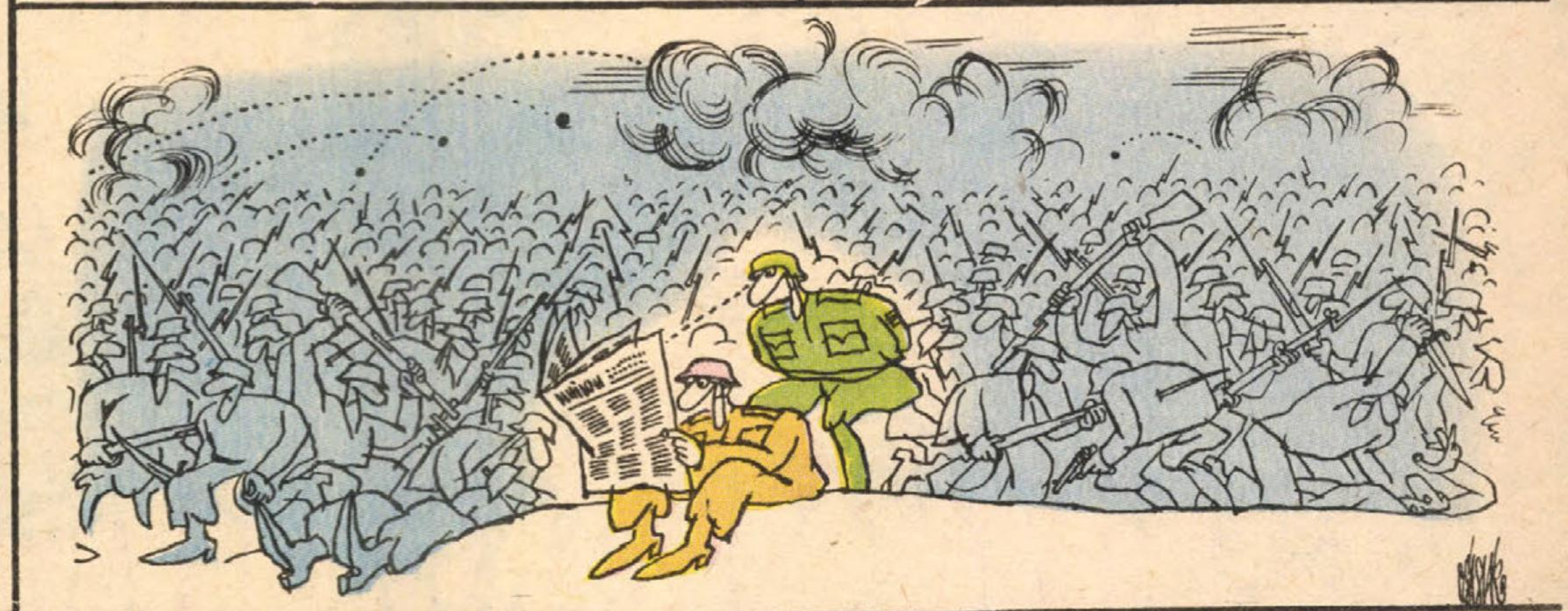

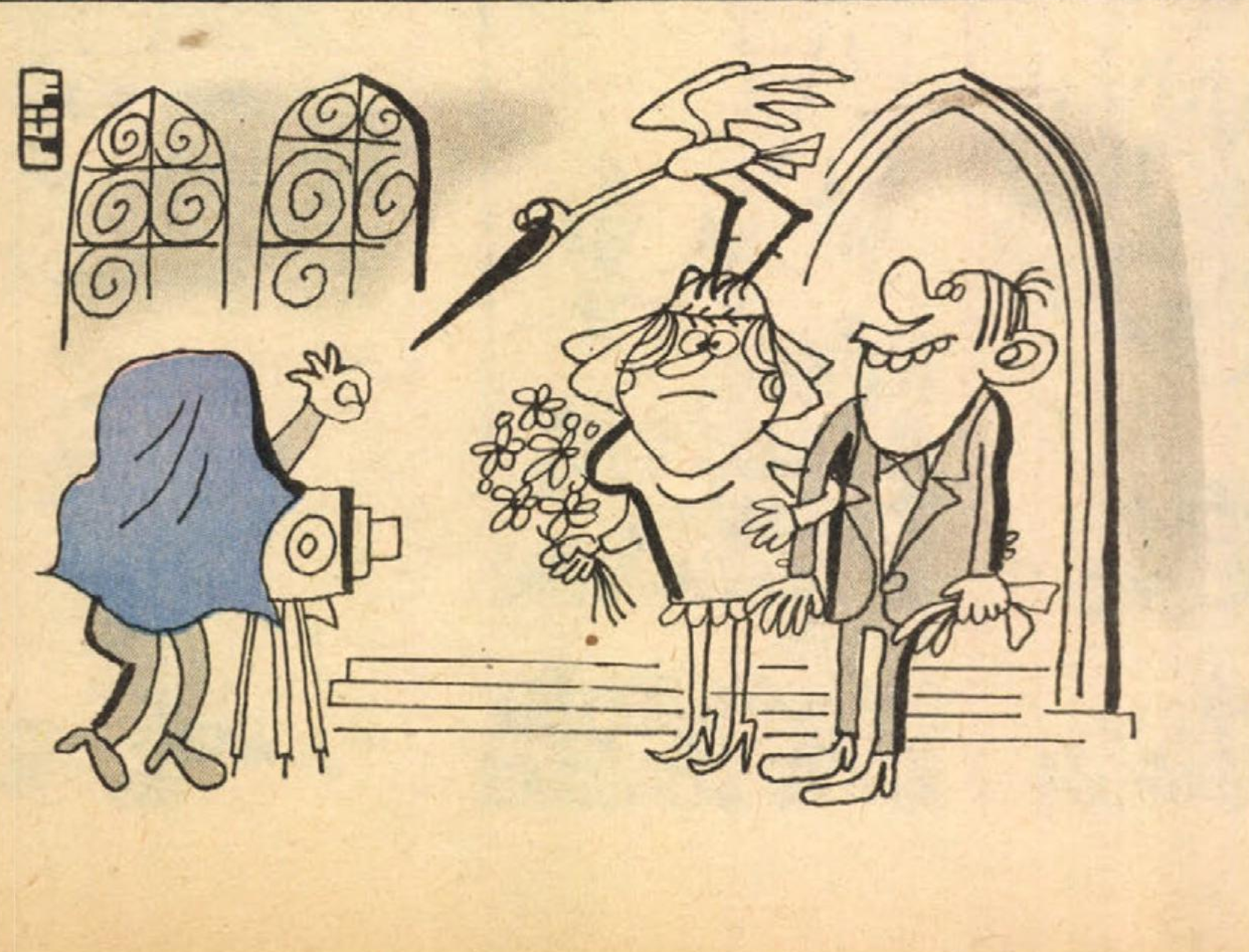

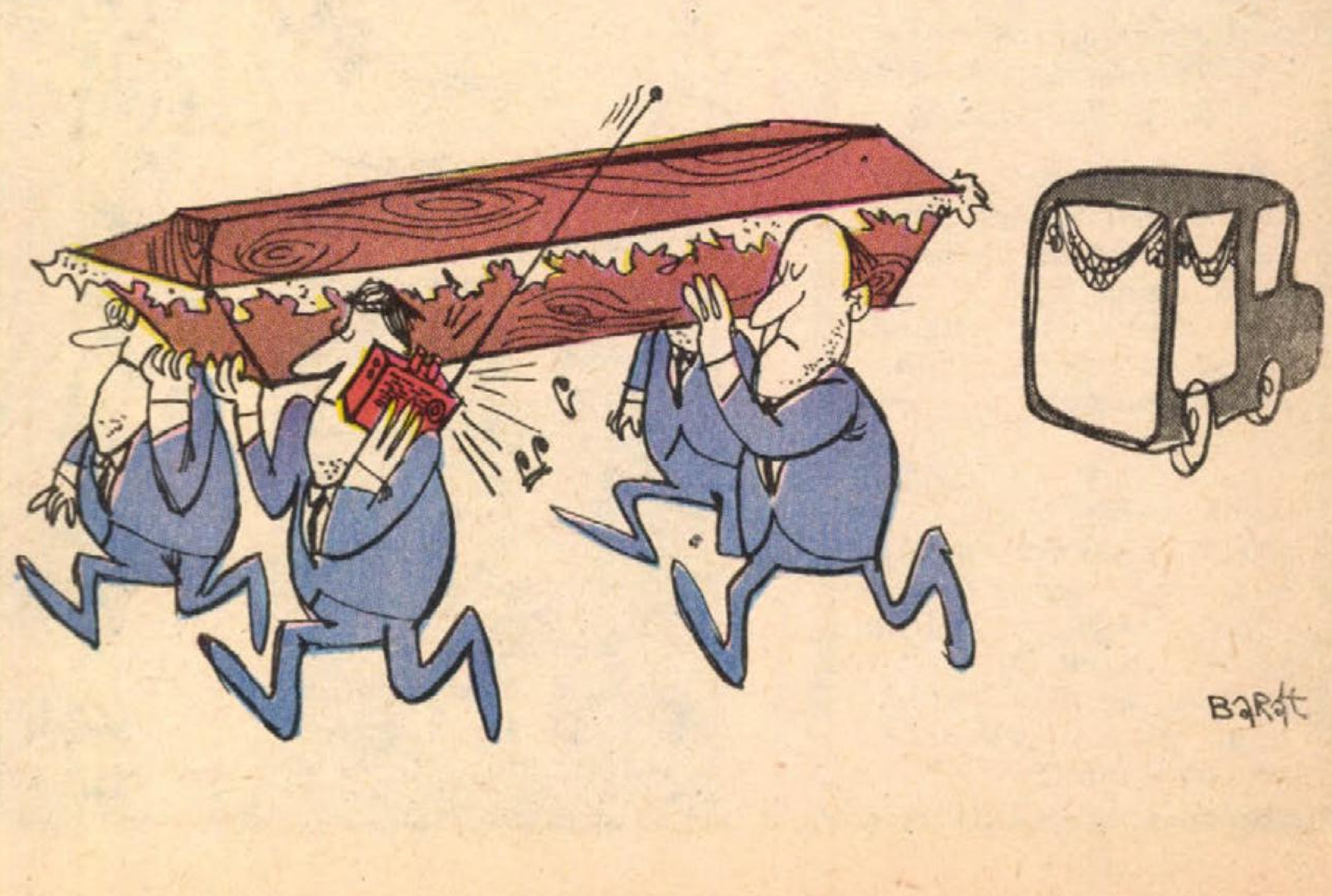
TAPINTATLANSÁG

BALÁZS-PIRI,
VÁRNAI,
DALLOS,
SZŰR-SZABÓ,
HEGEDŰS,
CSÁSZÁR,
FÜLÖP,
BARÁT.

IMPORT HUMOR

JÓ HUMORÚ ASSZONYKA

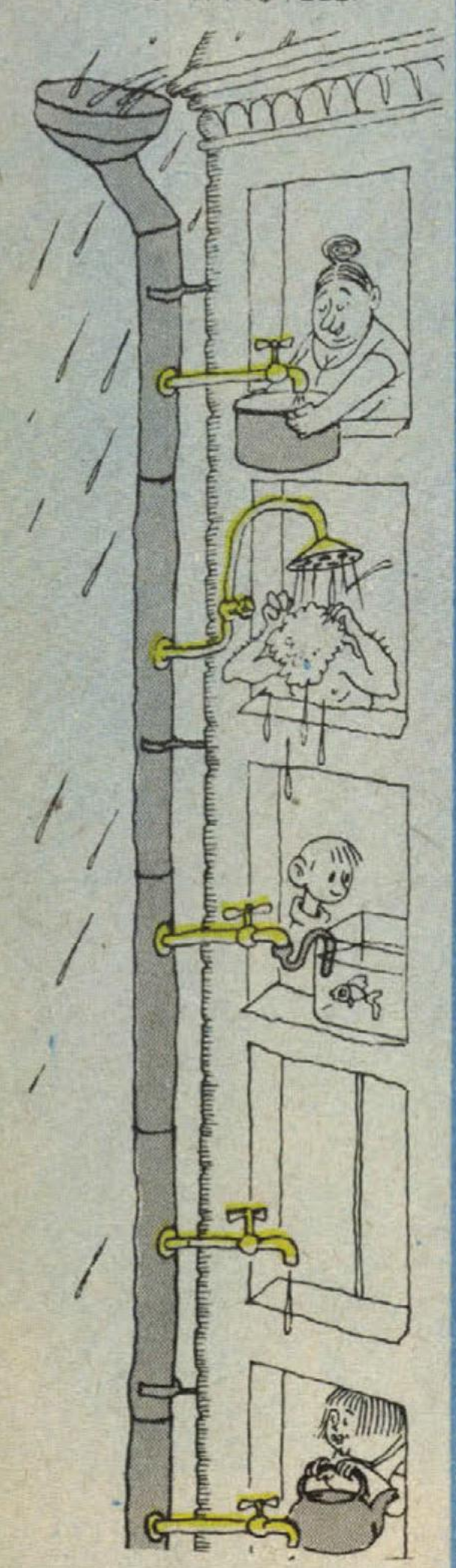
(„Eulenspiegel", Berlin)

TEKINTÉLY

(„Roháčs", Pozsony)

UJ LAKÓTELEP

Ideiglenes megoldás

(„Krokodil", Moszkva)

(„Paris Match")

AUTÓSKONFLIKTUS

VÁLTOZATOSSÁG

A felkapott filmszínésznő rosszul érzi magát, elmegy az orvoshoz, és tanácsot kér.

— Művésznő — mondja az orvos —, önnek változatosságra van szüksége.

— Kérem — csodálkozik a filmsztár —, az utolsó tizenkét hónapban volt két férjem, négy lakásom, három autóm, tizenegy szobalányom és egy válóperem, milyen változatosság van még?

SZTÁROK PEPITA LEMEZEN

Kop — kop
Állj meg, vándor
Késmárky Marika

A régi ház körül
Mondd, mi bajod
Kovács Kati

Csinn-bumm cirkusz
Hív a fény
Hungária együttes

Ítéletnap
Eredeti rubin
Hungária együttes

Két szál piros virág
Boldog szív
Poór Péter

Kék csillag
Nincs az a kincs
Szécsi Pál

A hold és a lány
Drága lányok
Tolcsvaiék és a trió

Ment az utcán hazafelé
Holtidő
Neoton együttes

Sötét a város
Ülök a hóban
Omega együttes

Én nem tudtam azt, kérem
Korai még
Koncz Zsuzsa — Illés-zenekar

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

„Megnyugtató" reklám

(Beküldte: Bartho Loránd, Pécs)

Kérdés: A Veszprém megyei Húsipari Vállalat készítményét hogyan lehet hidegen sütni, majd kirántani?

(Beküldte: Hargita László, Marczali)

Csábító ajánlat

(Beküldte: Maros László, Budapest)

Különösen csúcsforgalomban!

(Beküldte: Törös Róbert, Budapest)

2780 vadász közül csak 4 vétette el a lövést

Agyonlőtték a hajtót

2780 vadász közül csak 4 hibázott, ezek szerint 2776 vadász el is találta a hajtót.

(A Pestmegyei Hírlapból ollózta: dr. Várnay László, Gyömrő)

TOLLHEGGYEL

Fej vagy írás! Nem lehetne megpróbálni egyszer a kettőt együtt?

*

Ha át is látsz a beosztottaidon, azért ne nézz keresztül rajtuk.

*

A humorista töprengése: — hogyan tudnék egy mókáról két bőrt lehúzni?

*

A titkárnő tévedése: azt hitte, puszit kap a főnökétől, ha tartja a száját.

*

Ami elmondva ostobaság, zenekísérettel elénekelve még sláger is lehet.

*

— Miért használ ennyi gondolatjelet ez a humorista?

— Hogy írásaiban legyen jele a gondolatnak is.

*

A butaság csak hatáskörrel párosulva veszélyes.

*

A humorista sorsa: örökké tréfákon töri a fejét, s nincs ideje egy kis vidámságra.

*

Kalitkai alaposan elveri fiacskáját. Utána rögtön meglágyul a szíve, és részvéttel kérdezi:

— Tudod-e, kisfiam, hogy miért vertelek meg?

— Hogyne — szól a srác —, mert te nehézsúlyú vagy, én pedig pehelysúlyú.

F. D.

A MŰVÉSZET ÚTJAI

Olvasom a világsajtót, ezúttal épp a képzőművészeti újdonságokról szóló cikkeket. Izgalmasabb volna a Tv Galériájában beszámolnom erről, de nincs hozzá képem, nyomdafestékem is alig. Így csak néhány úgynevezett műalkotást ragadok ki a legújabb irányzatok termékeiből: amit elmondok, az szóról

szóra így áll egy nyugat-európai újságban, higgyék el, kérem, akármilyen nehéz is.

Ausztráliában egy Hriszto Javases nevű „művész" 56 ezer dollár értékű fóliába csavarta a tengerpart egy sziklás szakaszát, és műtárgynak nevezte el. A bochumi Spektrum Galériában fiatalemberek pucéran festékbe ültek, majd rajzpapírra. Tevékenységüket ülepfestészetnek nevezik. Egy másik vernisszázson darabokra szabdalt vásznakat, rozsdás vasakat, ócska cipőket, szemétdombokat állítottak ki, szétkent avas vajjal körítve. Ez irányzat művelői szituacionistáknak és akcionistáknak vallják magukat, s mint a hamburgi műcsarnok igazgatója kijelentette: „a művészet csakis válságként maradhat fenn, folyamatossága egyenlő a válság folyamatosságával". — Az amerikai Andy Warhol csakis konzervdobozokat ábrázol, aprólékos hűséggel. Honfitársa, Claes Oldenburg, meghatározhatatlan masszát csomagolt színes vászonba, „Puha írógép" címmel. Wolf Vostell a kölni műcsarnokban bemutatta a termoelektronikus rágógumit, mely hangszórón továbbítja a rágás hangját egy kanalakkal és villákkal körülrakott helyiségbe. Hannoverben pedig Timm Ulrichs a városi tanácsnál 82 MR 1555 szám alatt bejegyeztette magát mint élő műalkotást, és üvegszekrényben akarta magát kiállítani egy nyugat-berlini tárlaton.

Eddig a sajtóból vett példák, és ahogy olvasom, egy nagy fölismerés tölt el egyre boldogítóbban: hiszen én akkor egy zseniális művész vagyok, ilyen műremekeket magam is bármikor elő tudok állítani. Csak kiállítani és eladni nem tudom őket idehaza, ezért a világhírt és a meggazdagodást el kell halasztanom legközelebbi nyugati utamig. Alkotásaim nyersanyaga bőven kitelik a 100 dollárból meg a poggyászomból. Vegyük csak leltárba a cikklistát!

Amivel festékben ülhetek, majd rajzpapírra, hiánytalanul rendelkezésemre áll, kivált az utazás vége felé, amikor már alaposan lerongyolódtam. Darabokra szabdalt vásznat és ócska cipőt vihetek hazulról, még azon sem kell fáradoznom, hogy ócskává tegyem őket, vannak helyek, ahol már készen is ócskán kaphatók. Ami a konzervdoboz-kompozíciót illeti: mi sem könnyebb egy turistának, semmiből sincs annyija, mint épp üres konzervdobozból. Puha írógépem is van a hivatalban: átalakítás nélkül is muzeális darab, puhává nyűtt antikvitás. Ha kinevezik védett műalkotássá, talán végre ad a gondnokság másikat, évek óta hiába kérem. Ami pedig a gumirágás hangját illeti egy kanalakkal és villákkal körülrakott helyiségben, azzal bőségesen el vagyok

látva: hallanák csak, amikor a srácaim vacsoráznak!

Az egyetlen, ami nem megy: hogy kiállíttassam magam egy múzeumi üvegkalitkában. Mert ugyan már sokan mondták, hogy engem voltaképpen mutogatni kéne — de ha a látványra tóduló fizető nézők tízezreire gondolok, megrettenek. Hogy számolok én el idehaza azzal a rengeteg valutával?!

Kaposy Miklós

ezt olvastam

LÉLEGZETELÁLLÍTÓ INDOK

Tükör: „A sidneyi repülőtéren a rendőrség az utolsó pillanatban leplezett le négy potyautast, akik egy faládába bújva akartak eljutni Londonba. *Mind a négyen belepusztultak volna a felszállásba, mert a repülőgép rakodótere nincs légmentesítve.*"

Tanulság: ezentúl csak olyan repülőgépen tessék elbújni, amelynek rakodótere légmentes. Igaz: levegő nélkül az első néhány perc egy kissé kellemetlen lesz, a felszállás azonban már meg se kottyan.

NYELVTERÜLETÜNKÖN KÍVÜLI SZÖVEG

A Népszavában olvasom, hogy erős kozmopolita gócok keletkeztek bizonyos, *„csaknem a területen kívüliség jogait élvező területeken"*.

Hiába no, minden megeshet, ha egy terület élvezni kezd. Pláne, ha magán kívüli jogai vannak.

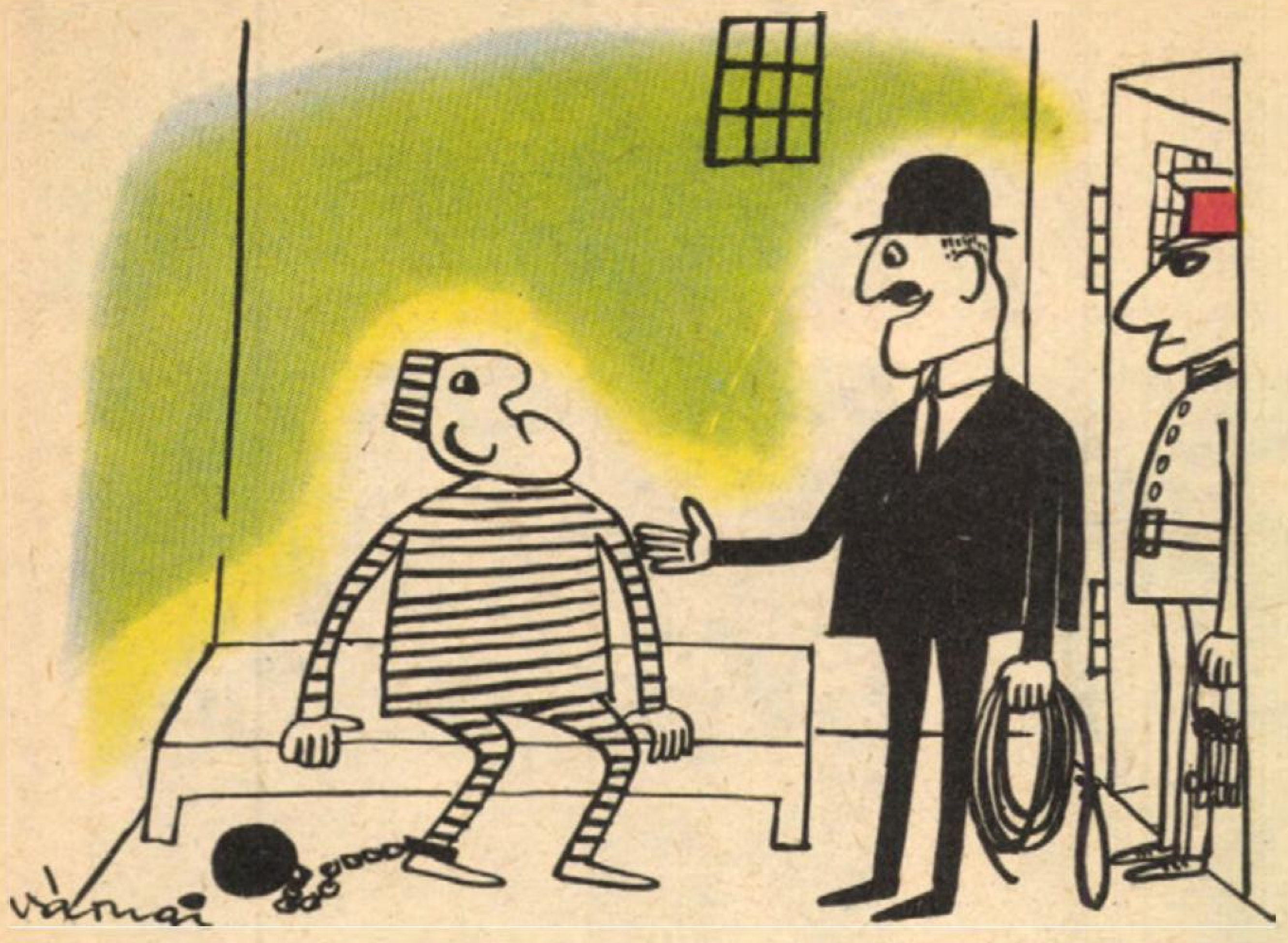
VIRTUÓZ ZENEHALLGATÓK

Az MRT lapja írja: *„A kamarazene hívei* mindig örömmel kapcsolják be rádiójukat, ha a műsorban a Magyar Vonósnégyes neve áll. *Játékuk gyakran csendül fel a világ nagy adóállomásain . . ."*

Dicséretes, hogy a kamarazene hívei, jóllehet játékukat világszerte közvetítik, azért a konkurrenciát is örömmel hallgatják.

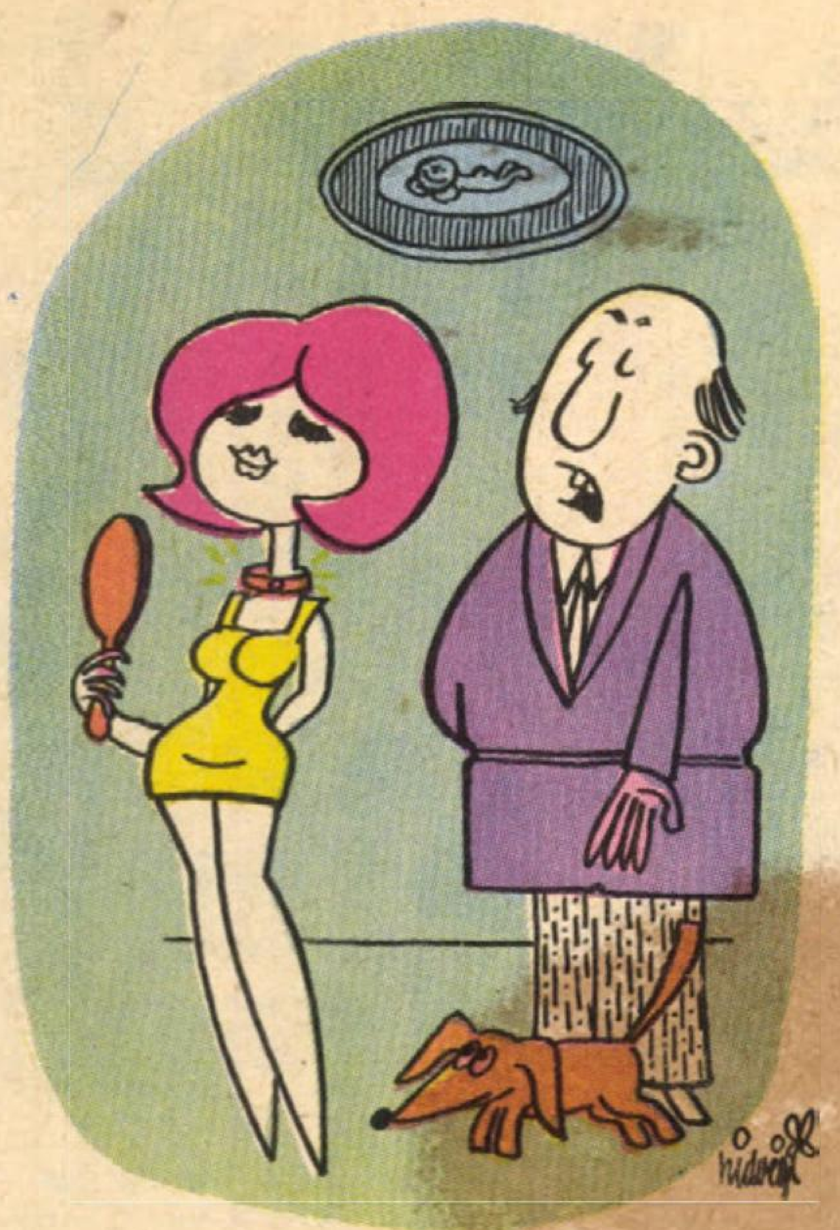
T. Gy.

FŐ AZ UDVARIASSÁG!

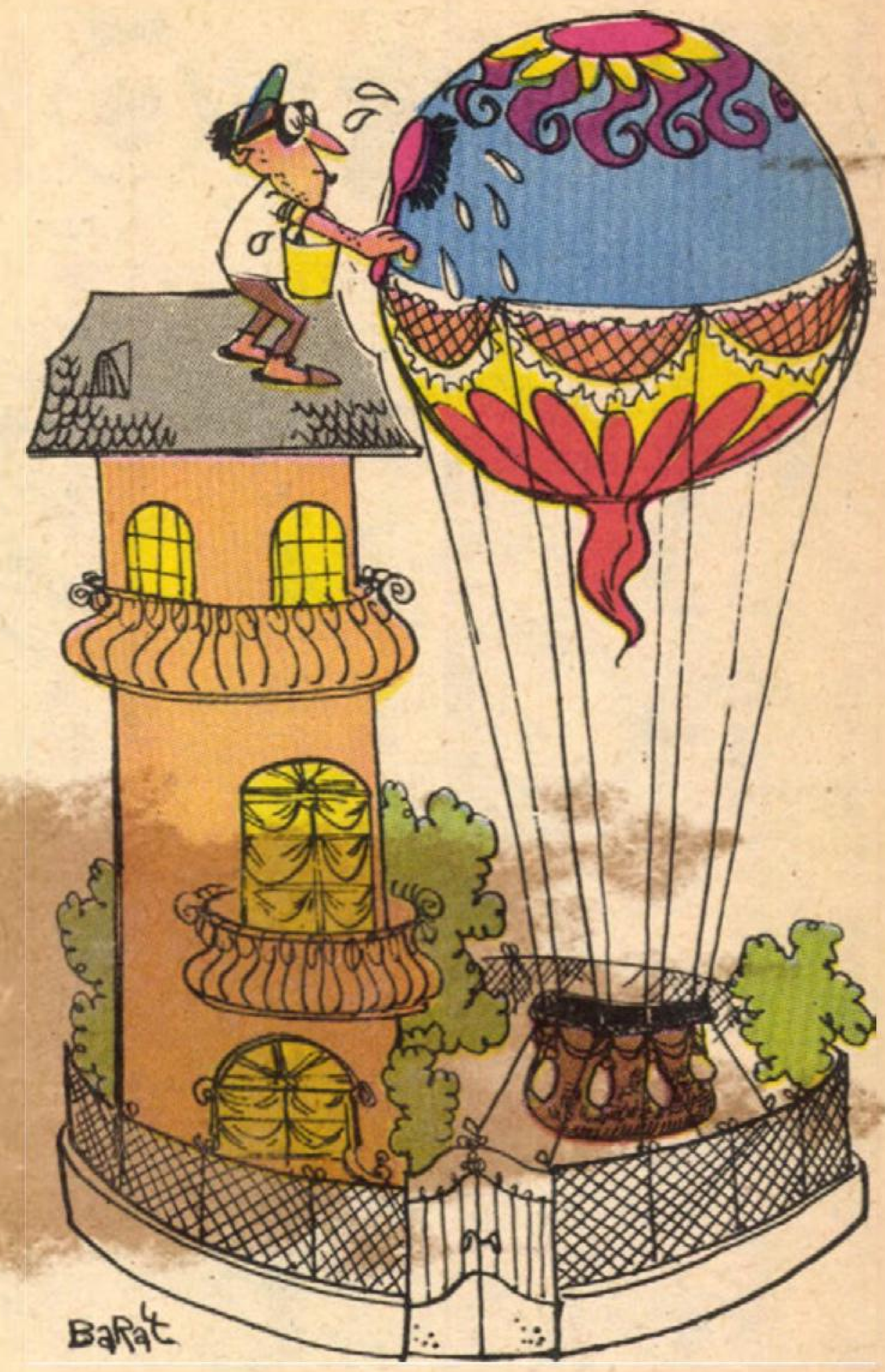
– Remélem, nem zavarja, ha ma hajtom végre magán az ítéletet és nem holnap. Holnap ugyanis szabadszombatos vagyok.

DIVAT

– Szívecském, nem láttad a kutya nyakörvét?!

ÚJGAZDAGÉK

AKVARISTA

– Amíg jó az idő, mindig lehozom egy kicsit sétálni . .

2 VERS

DIVATOS KÖLTŐ

Ma még divat — és megy a semmibe!
Holnap már nem tud róla senkise.
Mi hát az igaz, nagy poéta sorsa?
Megfelel rá egy Vajda János strófa:

„Halhatatlanok bírája az idő!
Csak akkor tudjátok meg, hogy minő?
Ha elvonulnak rég a századok,
S hozzá hasonlót még nem láttatok!"

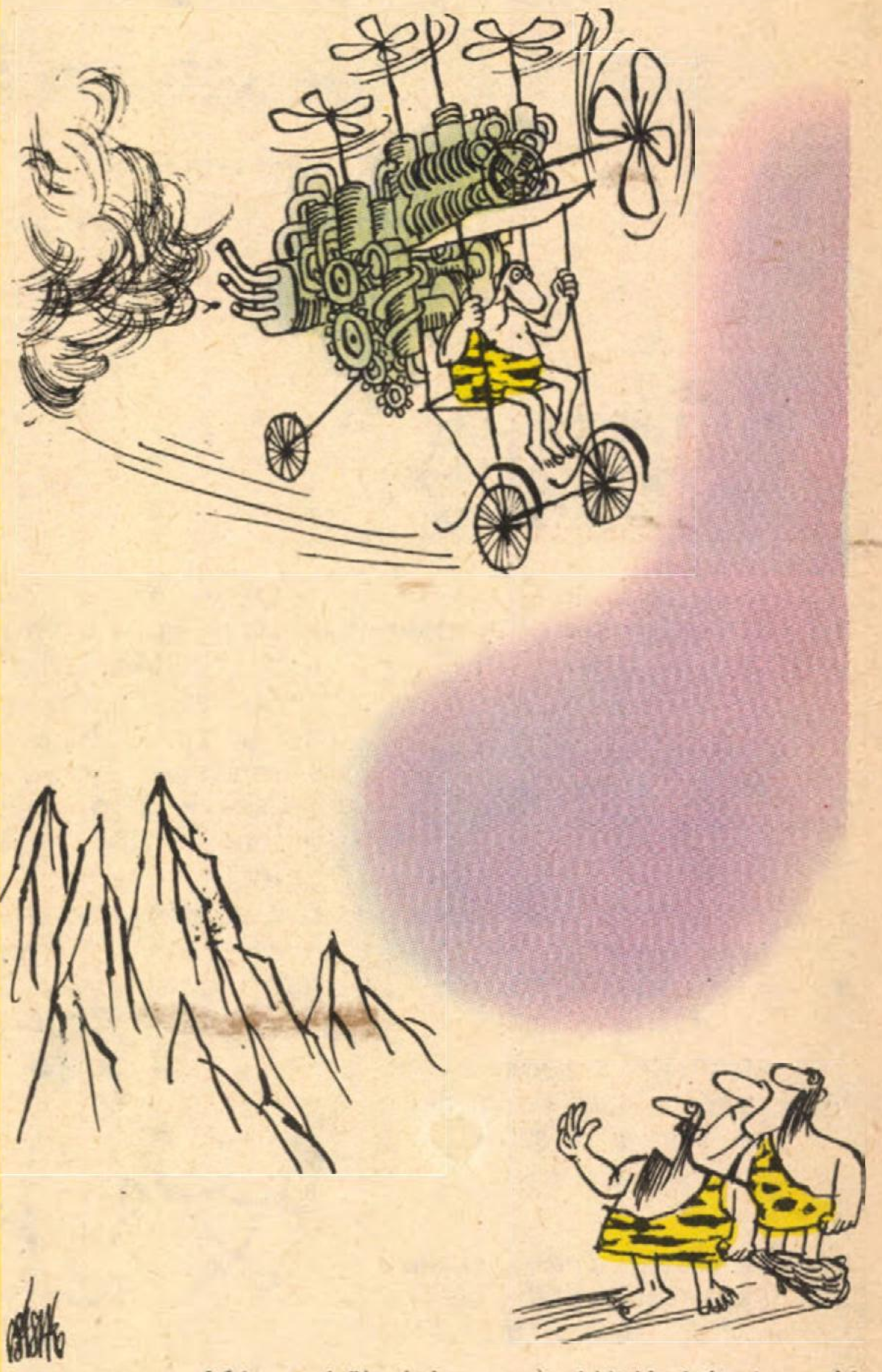
HOL A BOLDOGSÁG?

Látom az utcát ablakomból,
Két autó — stop! Majdnem: karambol!
Gyerek csúszkál — amott pedig
Egy szegény asszony elesik.

Megfordulok. Kis otthonomat nézem
S Petőfi két sorát idézem:
„Hol a boldogság mostanában
Barátságos meleg szobában! —"

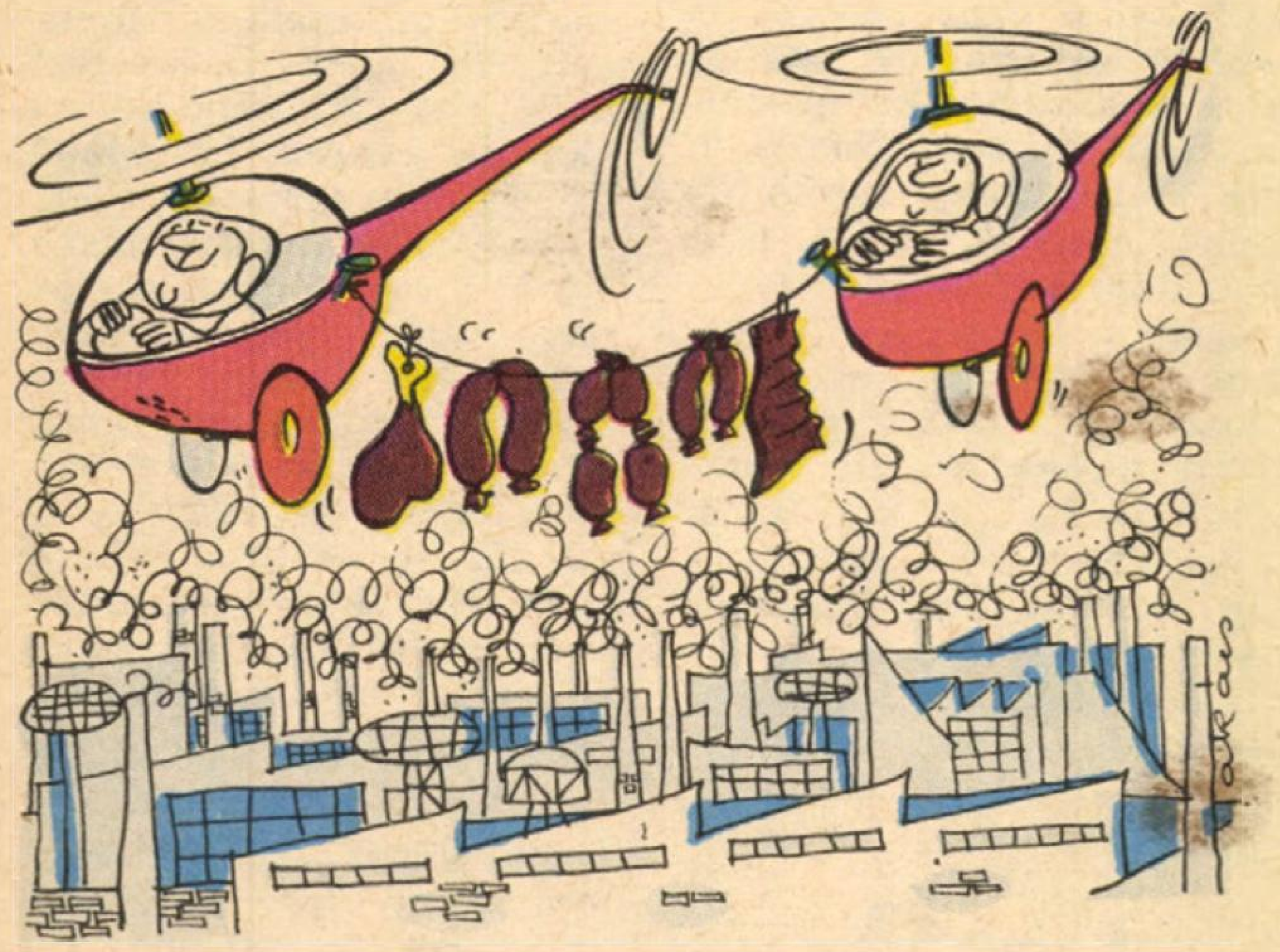
Farkas Imre

AZ OSKORBAN

– Még a kőbaltát sem találták fel, de neki ilyen hülyeségeken jár az esze.

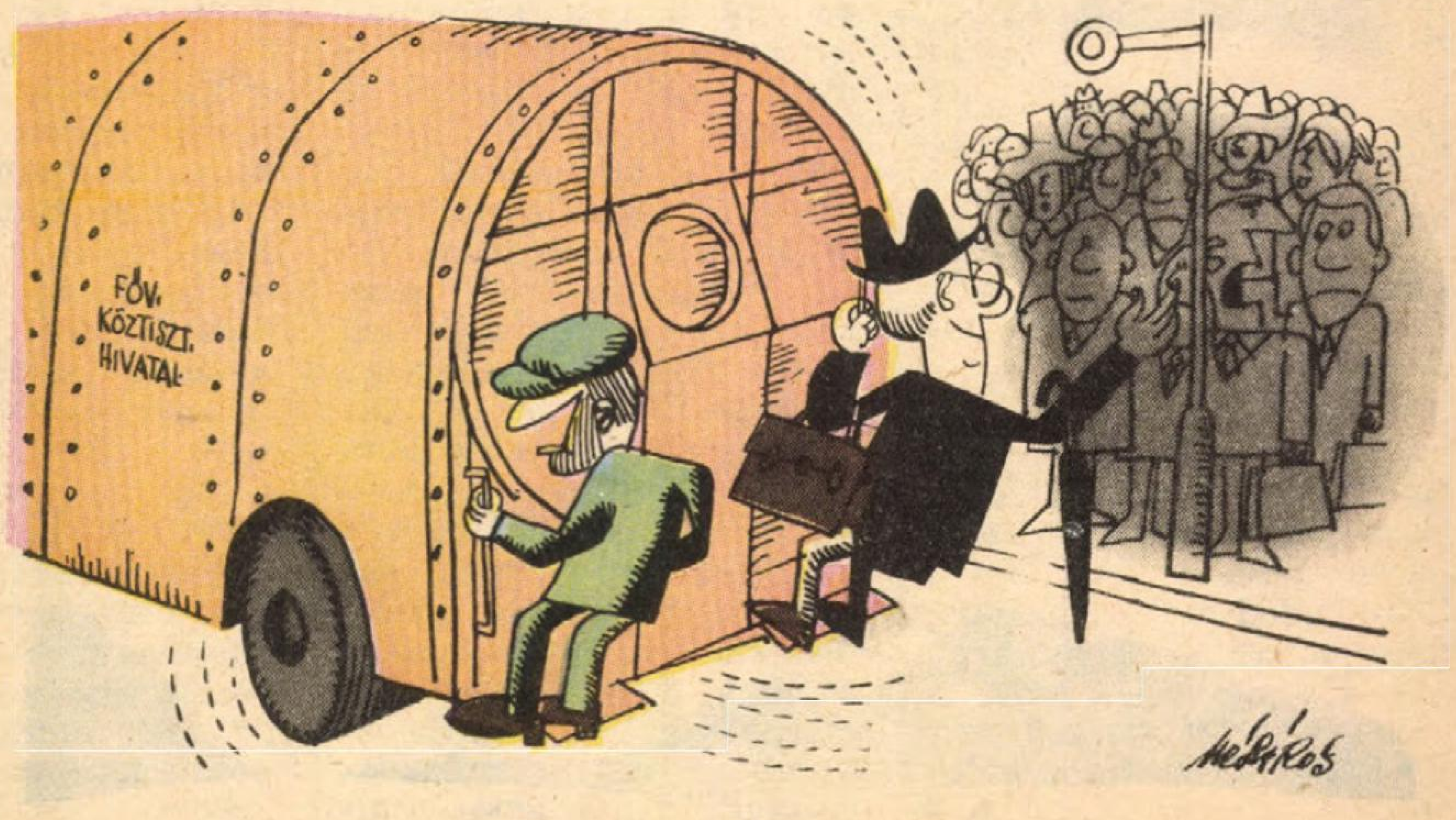
NAGYÜZEMI FÜSTÖLÉS

KALAP-DRÁMA

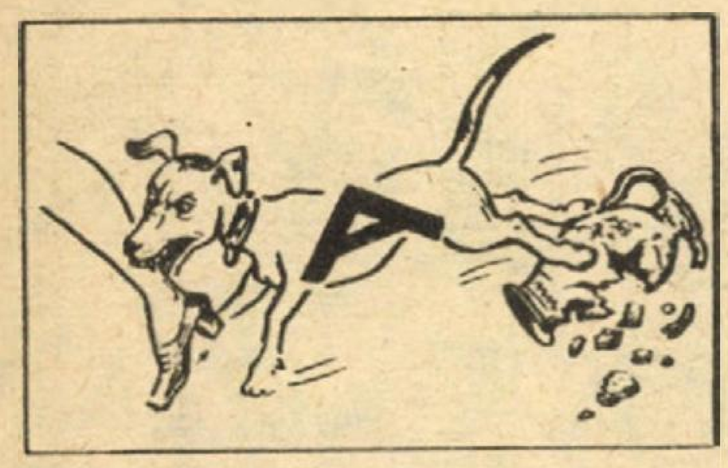

MINDEN A JÓ KAPCSOLAT

– Könnyű neki. A szemetes a sógora!

RÉBUSZ

161. rejtvényünk megfejtése:

Zúzmara

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:
Sas Márton, Pilisborosjenő, Szt. István u. 13.
Voszka Éva, Bp. XIII., Rajk L. u. 62/b.
Kovács Károlyné, Szeged, Bécsi krt. 4.

163. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki. A megfejtéseket legkésőbb február 15-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

KÉZFOGÁSOK

Van puhány kéz, mely
kezedben szétfolyik,
sorsával, sorsa bármilyen,
megalkuszik.

Van hajlékony kéz, mint hajló
hátgerinc,
ám e kézfogásnak semmi
érdeme nincs.
Van odavetett kézfogás,
rém unott,
neki minden mindegy: ha nem,
ha révbe jut.

Van alázatos, kezedben
meglapul,
de titkon tövist rejteget,
s tüskéje szúr.

Sok kézfogás, feledhető
mind hamar
a baj, hogy mind e sok kéznek
gazdája van!

Donkó László

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában — 71.2069/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. -- Felelős vezető: Bolgár Imre

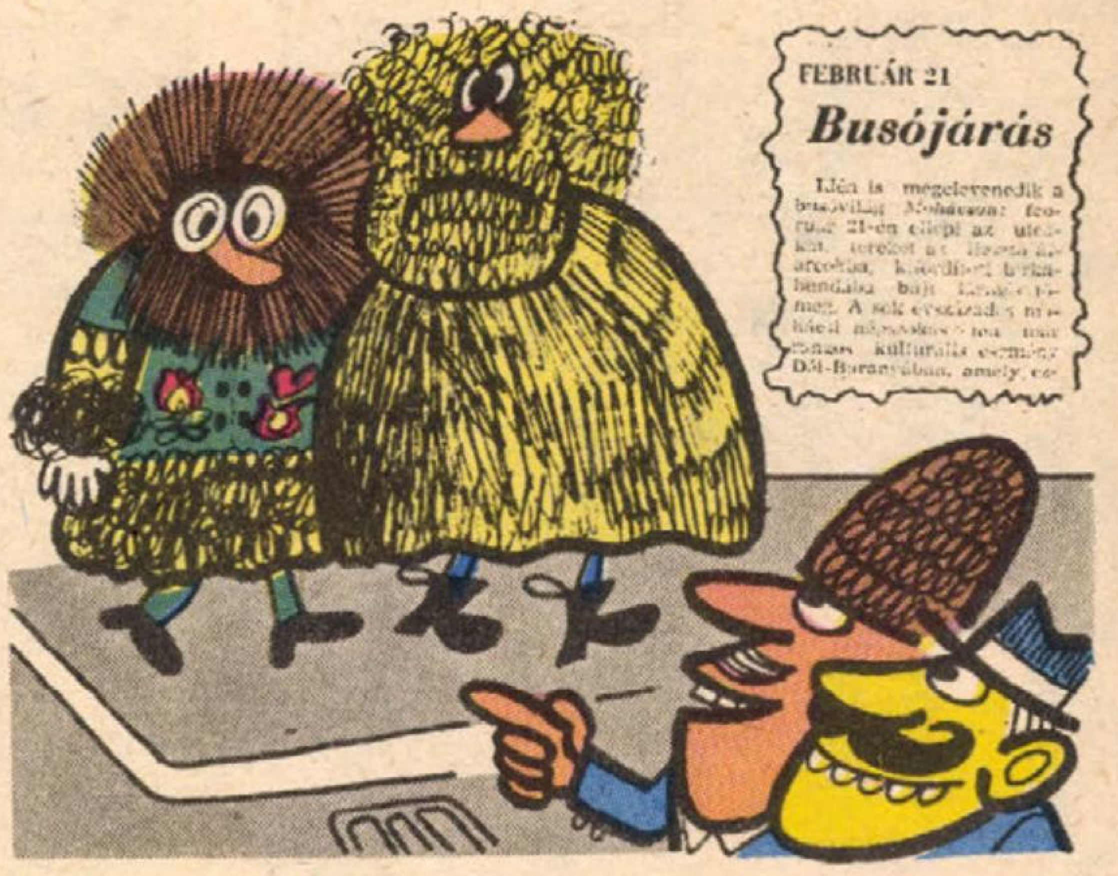
INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.

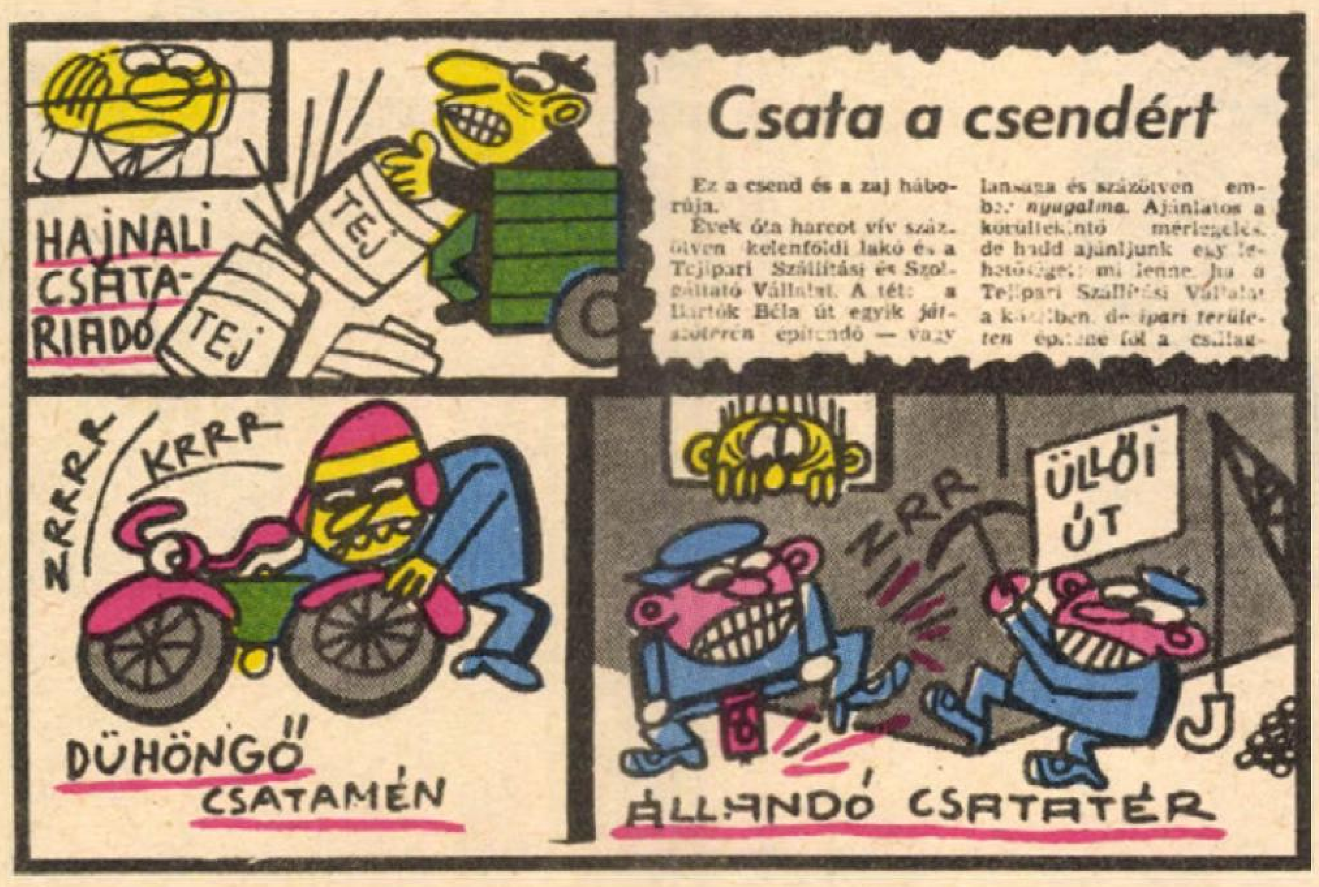

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

— A mindenit! Hát Pesten is van busójárás?

-- Lehet, hogy ettől is hízunk?...

SZILÁNKOK

GŐG

Y. nagyon gőgös ember. Csúcsforgalomban az autóbuszon is ragaszkodik ahhoz, hogy tartsuk be a két lépés távolságot.

KARRIER

X. panaszkodott, hogy itthon nem hagyják dolgozni. Most nyugaton munkanélküli-segélyből él.

JAVASLAT

Az udvarias, figyelmes, szolgálatkész vendégtől ne sajnálja a pincér a borravalót.

CSALÓDÁS

Zsúfolásig megtelt a több ezer nézőt befogadó terem. Akkor megjelent a konferanszié, és bejelentette, hogy ma este nem a Rex beatzenekar ad műsort, hanem a philadelphiai szimfonikusok Beethoven-szimfóniákat játszanak Karajan vezényletével.

A közönség morogva, csalódottan elhagyta a termet.

ÜZLETBEN

— Megveszem ezt a készüléket. De ha nem működik, megjavítják?

— Természetesen.

— Akkor hozzá is foghatnak. Mert ez már most az üzletben sem működik.

ÖRÖM

— Első napirendi pontunk: elmarad az értekezlet . . .

ELLESETT PÁRBESZÉD

— Vigasztalódjék.

— Könnyen beszél. Amióta az újságok megírták, hogy Kovács Lajosnét letartóztatták lopás és titkos prostitúció miatt, a legjobb barátaim elkerülnek. A munkahelyemen senki sem akar velem szóba állni.

— Csak azért, mert véletlenül magát is Kovács Lajosnénak hívják? De hiszen csak a név azonos? Azt a bizonyos Kovács Lajosnét letartóztatták. Ez elég bizonyíték, hogy maga nem azonos az újságban szereplő Kovács Lajosnéval.

— Jóakaróim azt terjesztik, hogy feltételesen szabadlábra helyeztek. Tegnap már a házmester sem fogadta a köszönésemet.

— Borzasztó.

— Az. De a legnagyobb csapás, a férjem a múlt héten kijelentette, hogy nem hajlandó tovább velem maradni. Válunk.

— De hát a férje igazán tudja, hogy maga nem azonos azzal a Kovács Lajosnéval. Akkor miért akar válni?

— A gazember talált magának egy húsz évvel fiatalabbat . . .

G. Sz.

a VILÁG anekdota KINCSÉBŐL

A század elején nálunk is igen kedveltek voltak Alexander *Roda-Roda*, szlovéniai születésű, osztrák humorista írásai. Az anekdotázó, adomázó, szójátékgyártó Roda-Roda ironikus apróságain kívül színművekkel is próbálkozott, több-kevesebb eredménnyel.

Az első világháború vége felé az osztrák cenzúra nem engedélyezte Roda-Roda új vígjátékának bemutatását. Az író felkereste az államügyészt, s megkérdezte, hogy egyetért-e a cenzor intézkedésével.

— *A legnagyobb mértékben* — felelte az államügyész. — *Ez a darab soha nem kerülhet színre.*

— *No de mégis . . .* — akadékoskodott szerényen a szerző.

— *Semmi „no de” és semmi „mégis”, az ön komédiája itt marad a fiókomban, amíg csak az Osztrák Császárság fennáll.*

— *Ha így áll a dolog* — jegyezte meg még mindig szerényen, de nem némi iróniával Roda-Roda —, *akkor csak azt nem tudom, hogy addig itt várjak önnél, a hivatalban, vagy esetleg még hazamehetek közben . . .*

Békés István gyűjtése

REKLAMKORSZAK

Forgácsok

Egy hatéves gyerek nagyon sírt. Odalépett hozzá egy másik hatéves-forma, és megkérdezte tőle:

— Miért sírsz?

A másik felnézett, aztán könnyben úszó szemmel így válaszolt:

— Öregszem... Siratom az ifjúságomat...

*

Világszenzáció: X. egyedül nyerte meg a páros műkorcsolyázás világbajnokságát!

*

Üzenet az ideges embereknek:

Nyugi, nyugi..

*

Vannak mártírok, akik töviskoszorúikat aprólékos, gondos munkával maguk készítik el.

*

Egy költő és egy drámaíró azon vitatkoztak, hogy mit a legnehezebb írni?

Egy kritikus közbeszól:

— Jót.

*

Az őserdőben ki volt írva:

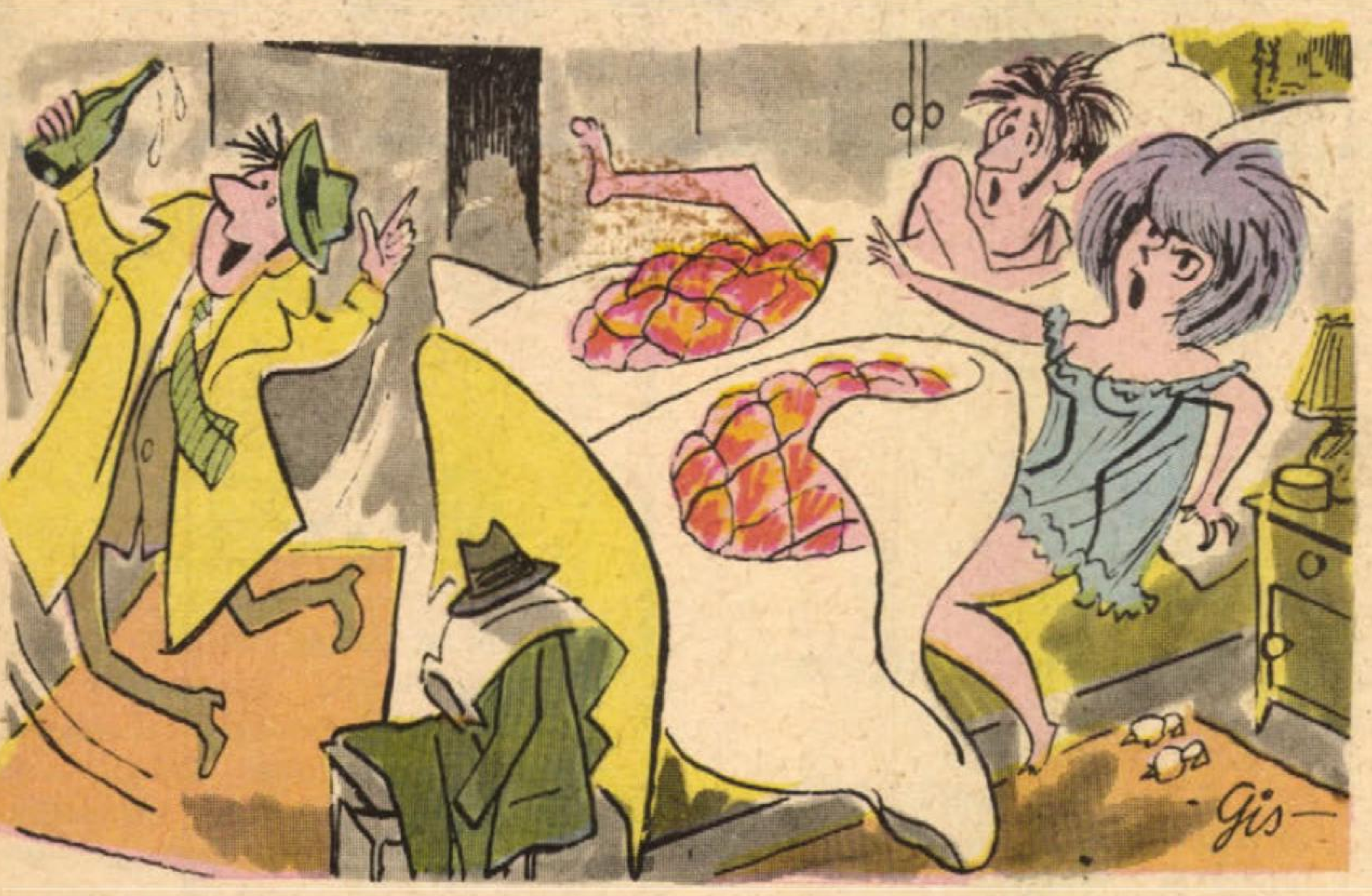
„A fűre lépni tilos!"

Szilágyi János

VIZESES

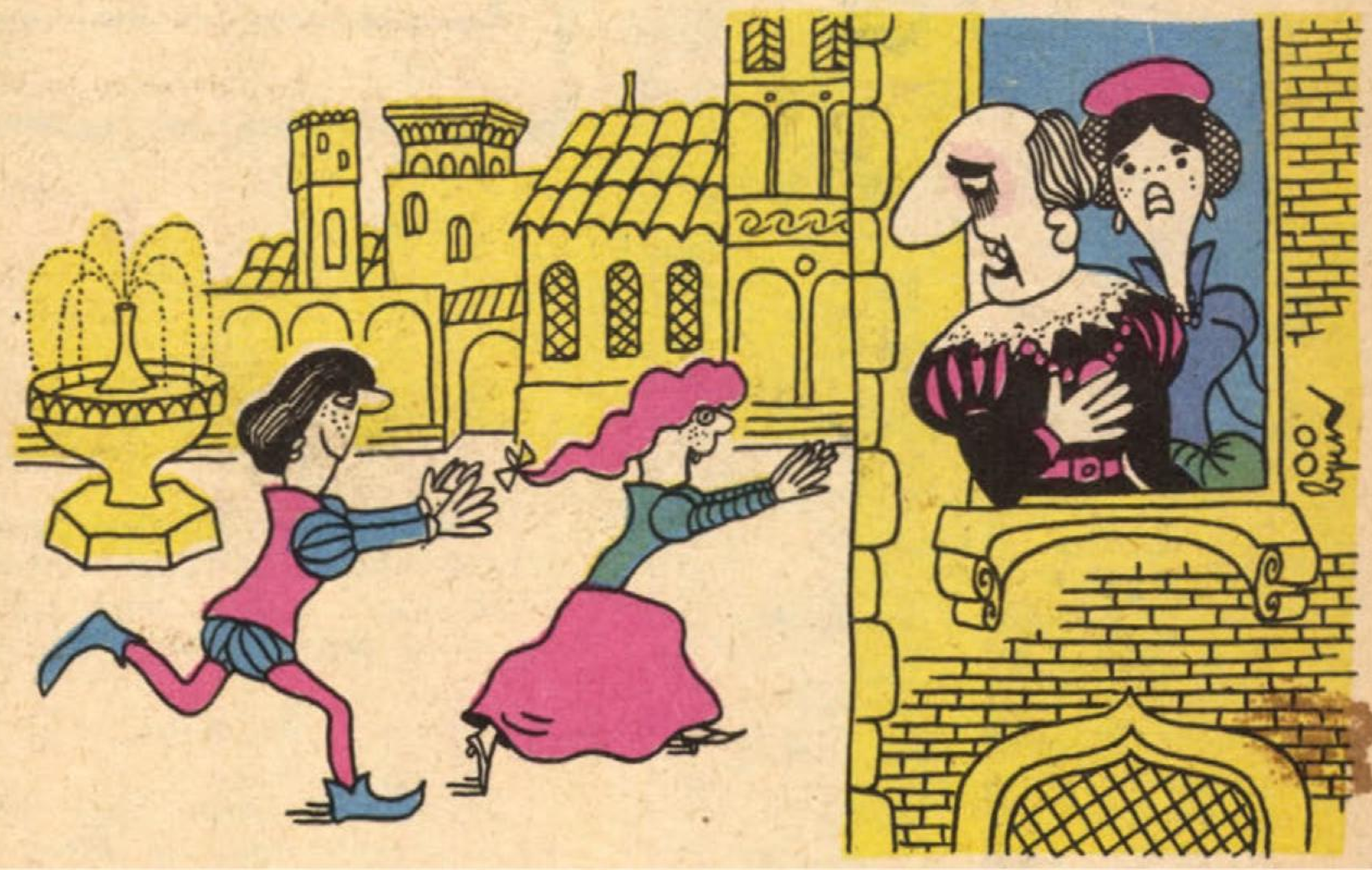

AMI SOK, AZ SOK

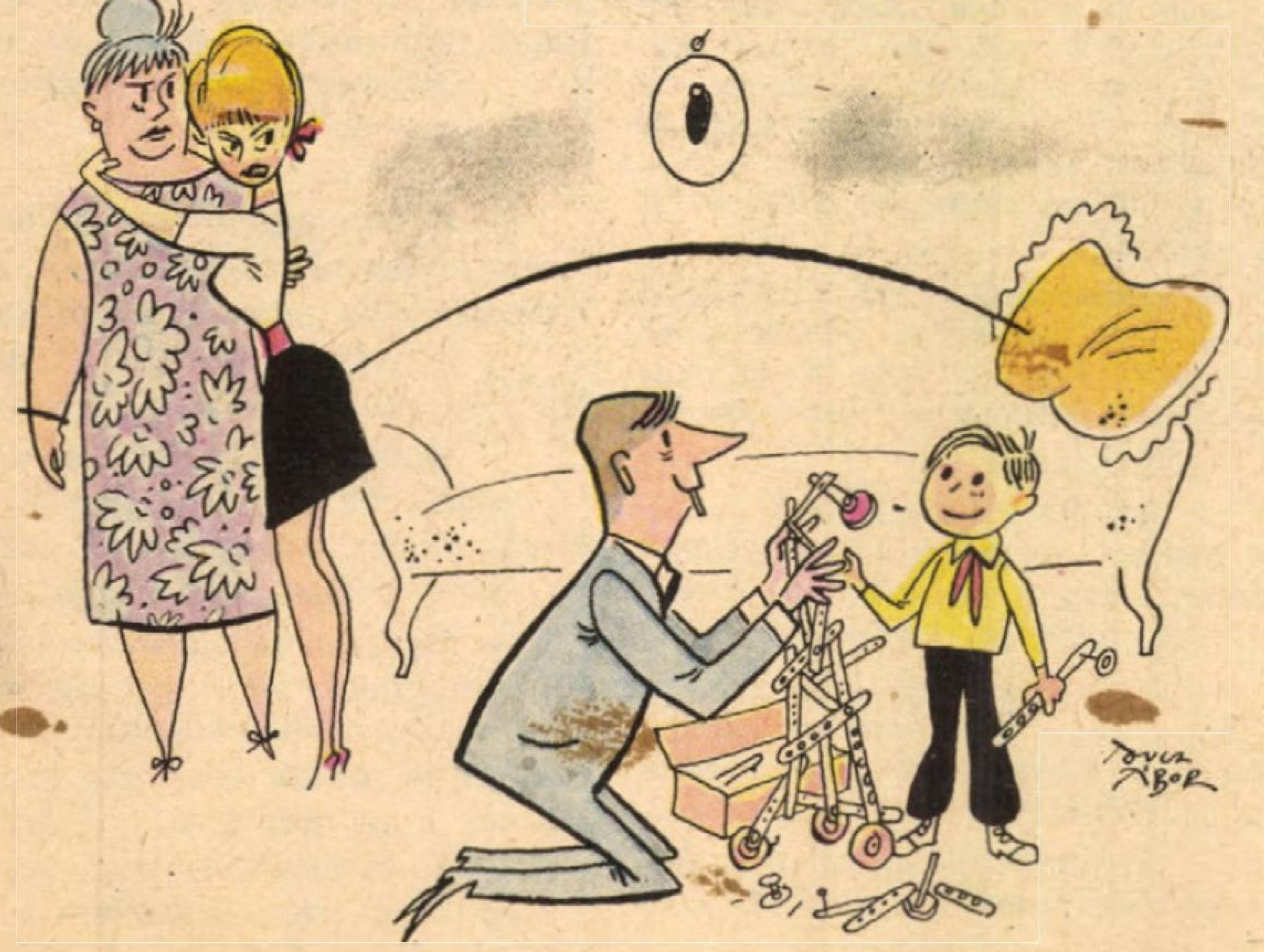
– Elválok tőled, Jocó! A részegség válóok!...

A KIS CASANOVA

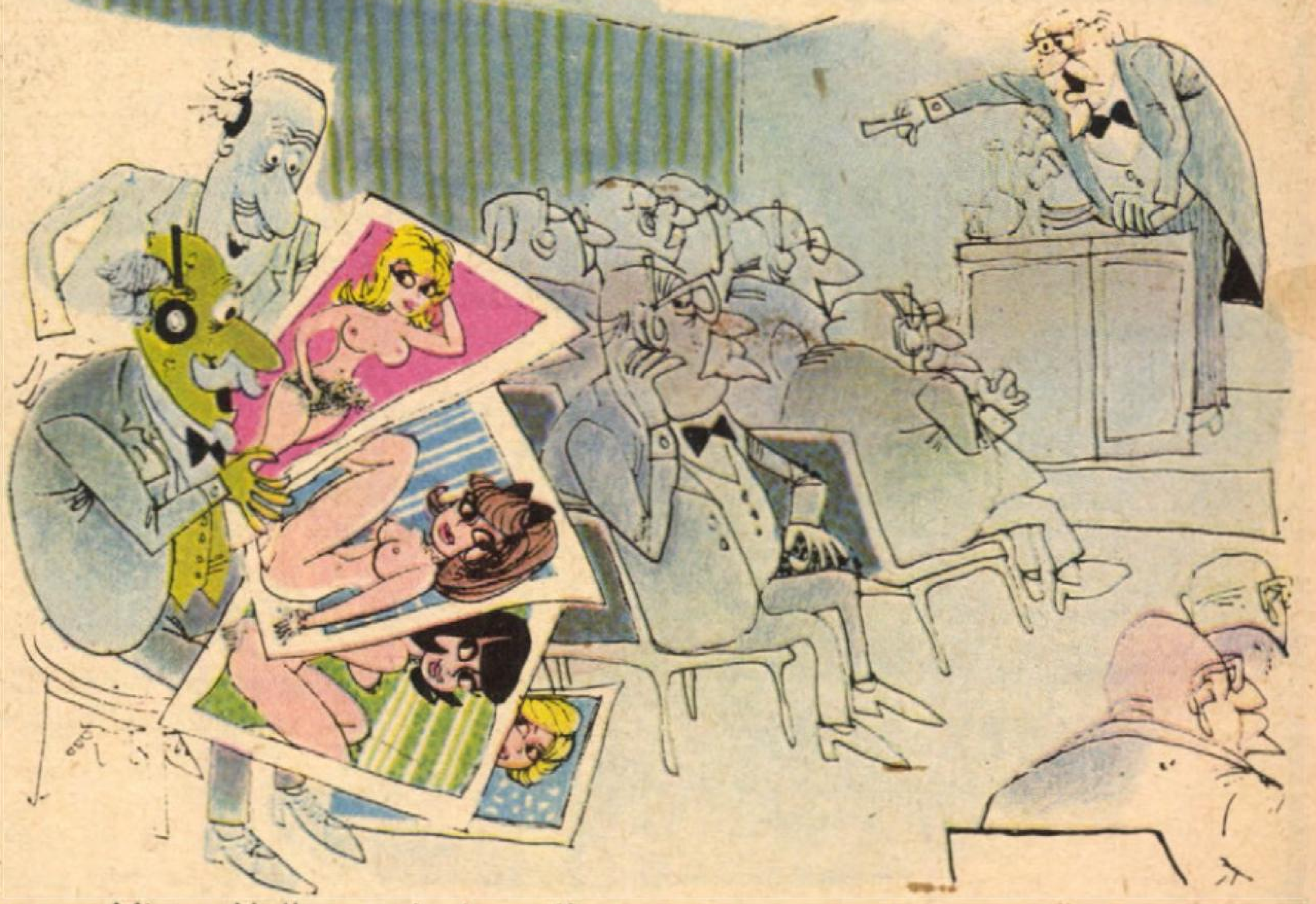
– Nem tudom, mi lesz ebből a fiúból! Ahelyett, hogy tanulna, folyton lányok után futkos...

GYANÚ

– Már nem szeret. Azelőtt pénzt adott az öcsinek mozira...

NEMZETKÖZI KONFERENCIÁN

– Mister Halloway és Herr Kurtschmidt is figyeljen ide!...